

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 13.3.2001
KOM(2001) 127 endelig

2001/0074 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND

- 1.1. På sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 understregede Det Europæiske Råd flere gange, at der måtte sikres en retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på medlemsstaternes område. Stats- og regeringscheferne erklærede, at der skulle føres en mere energisk integrationspolitik, og at denne burde sigte mod at indrømme dem rettigheder og pligter, der kan sidestilles med dem, der gælder for unionsborgere¹. En sådan politik burde også fremme ikke-forskelsbehandling på det økonomiske, sociale og kulturelle område og danne grundlag for foranstaltninger til bekæmpelse af racisme og fremmedhad.
- 1.2. Desuden erklærede Det Europæiske Råd, at tredjelandsstatsborgeres retsstilling burde tilnærmes den retsstilling, som medlemsstaternes borgere har, og besluttede at fokusere på situationen for tredjelandsstatsborgere med længerevarende ophold. Hvad disse angår erklærede Det Europæiske Råd, at en person, der har opholdt sig lovligt i en medlemsstat i en given periode, og som er i besiddelse af en tilladelse til længerevarende ophold, i den pågældende medlemsstat bør indrømmes en række ensartede rettigheder, som ligger så tæt som muligt på EU-borgernes rettigheder, f.eks. ret til ophold, ret til at modtage undervisning og ret til at arbejde som lønmodtager eller selvstændig samt til at være omfattet af princippet om ikke-forskelsbehandling i forhold til opholdsstatens borgere. Det Europæiske Råd støttede desuden målsætningen om, at tredjelandsstatsborgere, som i lang tid har opholdt sig lovligt i en medlemsstat, skal have mulighed for at opnå statsborgerret i denne medlemsstat².
- 1.3. I december 1999, da Kommissionen fremlagde sit første initiativ vedrørende lovlig indvandring, nemlig forslaget til Rådets direktiv om ret til familiesammenføring³, bebudede den samtidig, at den på grundlag af konklusionerne af Det Europæiske Råd i Tammerfors agtede at gå videre med spørgsmålet om lovlig indvandring og udnytte alle de muligheder, der åbnes i afsnit IV i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Den erklærede på det tidspunkt, at den agtede at tage fat på spørgsmålet om retsstillingen for tredjelandsstatsborgere, der er i besiddelse af en opholdstilladelse med henblik på længerevarende ophold, og at sikre den faktiske anvendelse af EF-traktatens artikel 63, stk. 4, vedrørende den ret til ophold i andre medlemsstater, der tilkommer tredjelandsstatsborgere, der lovligt opholder sig i en medlemsstat.
- 1.4. Denne målsætning var også angivet i den resultattavle vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU, som Rådet vedtog den 27. marts 2000⁴. Kommissionen forelagde en ajourført udgave af resultattavlen for Rådet (RIA) på dets møde den 30. november - 1. december 2000⁵. Målsætningen blev på ny understreget i den meddelelse om Fællesskabets

¹ Formandskabets konklusioner, punkt 18.

² Formandskabets konklusioner, punkt 21.

³ KOM(1999) 638 endelig af 1.12.1999.

⁴ KOM(2000) 167 endelig/2 af 13.4.2000.

⁵ KOM(2000) 782 endelig af 30.11.2000.

indvandringspolitik⁶, som Kommissionen forelagde i november 2000, og hvori den behandlede samtlige spørgsmål vedrørende indvandring, men på en generel måde som følge af indvandringspolitikens komplekse karakter og virkninger for en lang række områder (socialt, økonomisk, retligt og kulturelt).

- 1.5. Med nærværende forslag konkretiserer Kommissionen sine intentioner og sit engagement på et område, der er af afgørende betydning, når det drejer sig om at sikre virkelig integration af tredjelandsstatsborgere med længerevarende ophold på medlemsstaternes område. Forslaget skal i øvrigt ses som led i Kommissionens samlede indsats på indvandringsområdet de senere år, som i hovedtræk ser således ud: forud for Amsterdam-traktatens ikrafttræden forelagde Kommissionen i 1998 forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet) for så vidt angår dens udvidelse til at omfatte tredjelandsstatsborgere⁷. I 1999 forelagde Kommissionen et forslag om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, der er etableret inden for EF⁸. Samtidig forelagde den et forslag til direktiv om betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser over grænserne⁹. Disse tre forslag behandles for øjeblikket af Rådet. Efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden har Kommissionen forelagt et forslag til direktiv om ret til familiesammenføring¹⁰. Parlamentet afgav sin udtalelse herom den 6. september. Kommissionen forelagde umiddelbart herefter et ændret forslag¹¹, der nu ligger på Rådets bord.
- 1.6. Der skal i denne sammenhæng gøres opmærksom på EU's charter om grundlæggende rettigheder¹², der blev proklameret i Nice i december 2000 af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Charteret indeholder selve essensen af de fælles europæiske bestemmelser om grundlæggende rettigheder. Af hensyn til universalitetsprincippet indrømmes de fleste af de rettigheder, der opregnes i charteret, alle personer uanset nationalitet eller bopæl. Charteret stadfæster således en række rettigheder, der indrømmes medlemsstaternes egne borgere og tredjelandsstatsborgere, der opholder sig dér. I så henseende vidner charteret om EU's traditioner og positive holdning i spørgsmålet om ligebehandling af EU-borgere og tredjelandsstatsborgere.
- 1.7. Kommissionen har desuden behandlet spørgsmålet om de rettigheder, der følger af unionsborgernes ret til frit at færdes og tage ophold, med det formål at tilpasse dem bedre til de nye retlige og politiske rammer, der er skabt ved unionsborgerskabet. Kommissionen ønsker, at der for unionsborgeres bevægelser mellem medlemsstaterne skal gælde betingelser, der ligner eller er lig med de betingelser, der gælder, når en medlemsstats statsborgere færdes og skifter bopæl eller beskæftigelse inden for sit eget lands grænser. Yderligere forpligtelser af administrativ eller lovmæssig art bør begrænses til, hvad der er strengt nødvendigt som følge af de

⁶ KOM(2000) 757 endelig af 22.11.2000.

⁷ EFT C 6 af 10.1.1998, s. 15.

⁸ EFT C 67 af 10.3.99, s. 17; ændret forslag, EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 197.

⁹ EFT C 67 af 10.3.99, s.12; ændret forslag, EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 187.

¹⁰ KOM(1999) 638 endelig af 1.12.1999.

¹¹ KOM(2000) 624 endelig af 10.10.2000.

¹² EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

særlige forhold, der er forbundet med at være ikke-statsborger. Kommissionen vil derfor, som den gav tilsagn om i meddelelsen om opfølgning af anbefalingerne fra gruppen på højt plan om den frie bevægelighed for personer¹³, og i overensstemmelse med resultatavlen vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, forelægge et forslag til direktiv, der indebærer en omarbejdning af de for øjeblikket gældende tekster til en enkelt tekst, og hvis hovedformål vil være at gøre det lettere at udnytte retten til frit at færdes og tage ophold. Forslaget vil endvidere indebære en begrænsning af de administrative formaliteter, en afklaring af den status, der gælder for familiemedlemmer til tredjelandstatsborgere, og endelig en afklaring af mulighederne for at nægte eller inddrage en opholdstilladelse. Forslaget vil blive fremsat i første halvår af 2001.

2. INTERNATIONALE BESTEMMELSER PÅ OMRÅDET

- 2.1. Internationalt indføres der ved Det Internationale Arbejdsbureaus konvention nr. 97 en række forpligtelser, der tager sigte på at sikre ligebehandling af vandrende arbejdstagere på en række områder og at give dem opholdssikkerhed efter fem års ophold, også selv om deres arbejdskontrakt opsiges. FN vedtog i 1990 en konvention om vandrende arbejdstageres og deres familiemedlemmers rettigheder, men den er endnu ikke trådt i kraft. Ingen af EU's medlemsstater har endnu ratificeret den.
- 2.2. På europæisk plan finder socialpagten fra 1961 anvendelse på samtlige medlemsstater, mens socialpagten fra 1996 kun finder anvendelse på nogle af dem. Vandrende arbejdstagere behandles på lige fod med et lands egne statsborgere på det økonomiske og sociale område. De omfattes endvidere af alle rettigheder vedrørende jobsikkerhed. Den europæiske konvention om etableringsret (i Europarådets regi), undertegnet i 1955, anvendes kun i tilfælde af gensidighed, men udgør et nyttigt fortilfælde, idet den hjemler ligebehandling på en lang række områder. Den giver vandrende arbejdstagere, der udøver erhvervsvirksomhed, sikkerhed mod udvisning efter fem års ophold, og efter ti års ophold i andre tilfælde. Den etablerer endvidere en forbindelse mellem opholdets varighed og øget sikkerhed mod udvisning og giver en række vigtige proceduremæssige garantier. Endelig giver den europæiske konvention om vandrende arbejdstageres retsstilling fra 1977 et nyttigt grundlag for beskyttelse af de pågældendes civile, økonomiske og sociale rettigheder. Konventionen er imidlertid kun blevet ratificeret af seks medlemsstater.
- 2.3. Europarådets Ministerudvalg vedtog for nylig en henstilling om fastboende udlændinges opholdssikkerhed. Tredjelandstatsborgere bør ifølge henstillingen have status som fastboende udlænding efter fem eller højst ti års ophold. De skulle så behandles på lige fod med et lands egne statsborgere på så forskellige områder som adgang til beskæftigelse, bolig, social sikring eller deltagelse i lokalpolitik. De skulle være omfattet af en beskyttelse mod udvisning, der øges i takt med varigheden af deres ophold på den pågældende stats område, og som inddrager kriterierne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis.

¹³ KOM(1998) 408 endelig af 1.7.1998.

3. SITUATIONEN PÅ NATIONALT PLAN

- 3.1. Den nationale lovgivning i samtlige EU's medlemsstater åbner mulighed for en særlig retsstilling for tredjelandsstatsborgere, der har opholdt sig på et lands område i en vis periode, således at de stilles gunstigere. I fjorten medlemsstater er den særlige status fastsat ved lov, mens den i en enkelt medlemsstat beror på administrativ praksis. Tredjelandsstatsborgeren skal først vise, at han har etableret sig varigt i værtsmedlemsstaten. Denne stat giver så vedkommende mulighed for at integrere sig fuldt ud i det nye samfund ved at give ham forskellige rettigheder. Der er således enighed om, at det er berettiget med en sådan særlig status for fastboende udlændinge, men kriterierne for at opnå denne status, omfanget af de indrømmede rettigheder, og den måde, hvorpå de fastlægges, varierer fra stat til stat. En undersøgelse, som Nijmegen universitet har gennemført for Kommissionen¹⁴, viser, at selv om de nationale lovgivninger afviger fra hinanden på visse punkter, så er der også en lang række fællestræk, bl.a. tager alle medlemsstater hensyn til, hvor længe den pågældende har opholdt sig i værtslandet, og hvor stærk tilknytningen hertil er.
- 3.2. Status som fastboende udlænding attesteres i medlemsstaterne ofte ved udstedelse af en permanent eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller tilladelse til etablering. Det første kriterium for meddelelse af sådanne opholdstilladelser med henblik på længerevarende ophold er varigheden af den periode, hvori tredjelandsstatsborgeren har haft lovligt ophold i det pågældende land. Perioden varierer fra to til femten år, idet otte af medlemsstaterne meddeler status som fastboende udlænding efter fem års lovligt og uafbrudt ophold. En fastboende udlændings familiemedlemmer samt flygtninge får i visse medlemsstater meddelt denne status efter en kortere opholdsperiode. Men der gælder også andre kriterier: personen må ikke udgøre en trussel for den offentlige orden eller den nationale sikkerhed og skal normalt enten have et arbejde eller på anden måde have en vis indtægt. Hvis disse kriterier er opfyldt, meddeles i elleve af medlemsstaterne automatisk status som fastboende udlænding. I de resterende fire medlemsstater overlades afgørelsen herom til myndighedernes skøn.
- 3.3. Status som fastboende udlænding og den hertil svarende opholdstilladelse har i mange tilfælde ikke samme gyldighedsperiode. Status er ofte tidsubegrænset, mens opholdstilladelsen skal fornyes. I forbindelse med fornyelsen undersøger visse medlemsstater, om vedkommende stadig opfylder de betingelser, der førte til opnåelse af den pågældende status. Men i de fleste af medlemsstaterne sker fornyelsen automatisk. Nægtes meddelelse af status som fastboende udlænding, giver medlemsstaterne de pågældende mulighed for at klage til administrative eller retlige myndigheder.
- 3.4. I 13 medlemsstater giver status som fastboende udlænding uindskrænket adgang til arbejdsmarkedet. Fastboende udlændinge har i de fleste medlemsstater adgang til sociale ydelser og social bistand på samme betingelser som landets egne statsborgere. I nogle medlemsstater er den sociale bistand forbeholdt sidstnævnte. Adgangen til primær- og sekundærundervisning sker i de fleste medlemsstater uden forskelsbehandling. Derimod kan der være højere indskrivningsgebyrer på

¹⁴ "Retsstillingen for tredjelandsstatsborgere med længerevarende ophold i en EU-medlemsstat", af K. Groenendijk, E. Guild, R. Barzilay, Nijmegen universitet, april 2000.

universiteter eller vanskeligere adgang til stipendier for tredjelandsstatsborgere, selv om de er fastboende.

- 3.5. Fem medlemsstater giver fastboende udlændinge stemme- og valgret ved kommunevalg. To andre medlemsstater indrømmer denne ret i tilfælde af gensidighed.
- 3.6. I alle medlemsstater kan den her omhandlede status inddrages i tilfælde af svig eller længerevarende fravær fra landet. I de fleste af medlemsstaterne anses arbejdsløshed eller utilstrækkelige midler til egen forsørgelse ikke for at være grund nok til at inddrage status.
- 3.7. Status som udlænding med permanent eller længerevarende ophold er en status, der giver indehaveren en vis retssikkerhed, idet vedkommende er bedre beskyttet mod udvisning. Jo længere opholdet har varet, jo grovere skal forstyrrelsen af samfundsordenen være. I visse medlemsstater anvendes et gradueringsystem, der sætter den idømte fængselsstraf i forhold til opholdets varighed. I andre fører kun visse forbrydelser til udvisning (narkotikahandel, organiseret kriminalitet, terrorisme). Endelig henholder visse medlemsstater sig til kriterierne i Rådets direktiv 64/221/EØF om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed¹⁵, eller til de kriterier, der lægges til grund i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis vedrørende artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. I nogle medlemsstater kan visse kategorier af fastboende udlændinge under ingen omstændigheder udvises (personer, der er født på medlemsstatens område eller har opholdt sig dér i over 20 år, mindreårige).

4. SITUATIONEN PÅ EU-PLAN

- 4.1. Allerede inden Amsterdam-traktatens ikrafttræden var spørgsmålet om den særlige behandling, der indrømmes tredjelandsstatsborgere med længerevarende ophold, blevet sat på dagsordenen i EU. Ministerrådet vedtog i 1996 på fransk initiativ en resolution vedrørende retsstillingen for tredjelandsstatsborgere, som opholder sig på medlemsstaternes område i længere tid¹⁶. Det var det første forsøg på indbyrdes at tilnærme de nationale lovgivninger på området. For det første havde dette instrument ikke nogen retsligt bindende virkning, og for det andet var man med resolutionen ikke kommet stort videre end til en kortlægning af de eksisterende nationale lovgivninger. I sin rapport til Kommissionen af 18. marts 1997 understregede gruppen på højt niveau om personers fri bevægelighed, at retsstillingen for tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område, kan og bør forbedres. I ovennævnte meddelelse af 1. juli 1998 redegjorde Kommissionen for opfølgningen af denne henstilling, ikke mindst forslaget til ændring af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1408/71 af 12. november 1997 for så vidt angår dens udvidelse til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område¹⁷.

¹⁵ EFT 56 af 4.4.1964, s. 850/64.

¹⁶ Resolution af 4. marts 1996, EFT C 80 af 18.3.1996.

¹⁷ EFT C 6 af 10.1.1998, s. 15.

- 4.2. I 1997 forelagde Kommissionen et forslag til konvention om reglerne for tredjelandstatsborgeres tilladelse til indrejse i medlemsstaterne¹⁸. Heri fastsættes der en særlig status for fastboende tredjelandstatsborgere, bl.a. bestemmelser om deres muligheder for at etablere sig i en anden medlemsstat med henblik på studier eller arbejde. Formålet var at bidrage til debatten om indvandringsspørgsmål forud for Amsterdam-traktatens ikrafttræden og de omfattende institutionelle ændringer, den indebar. Ved fremlæggelsen af forslaget erklærede Kommissionen, at den agtede at forelægge et nyt forslag i form af et direktiv, så snart den nye traktat var trådt i kraft. I sin udtalelse om forslaget til indrejsekonvention¹⁹ udtalte Europa-Parlamentet, at det ønskede spørgsmålet om fastboende udlændinges status behandlet adskilt fra forslagene om tredjelandstatsborgeres tilladelse til indrejse.
- 4.3. Det franske formandskab afholdt den 5. og 6. oktober 2000 i Paris et seminar om integration af tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i medlemsstaterne. Formålet med seminaret var at få en debat i gang mellem repræsentanter for medlemsstaterne og institutionerne, eksperter fra internationale organisationer og ikke-statslige organisationer og universitetsfolk om mulighederne for inden for EU at fremme en mere målrettet politik vedrørende integration af tredjelandstatsborgere. Ved denne lejlighed blev den undersøgelse af fastboende udlændinges retsstilling, som Nijmegen universitet havde udarbejdet for Kommissionen, forelagt og drøftet.
- 4.4. Efter dette seminar forelagde det franske formandskab et udkast til Rådets konklusioner om mulighederne for en harmonisering af retsstillingen for fastboende tredjelandstatsborgere. De første tekniske drøftelser i arbejdsgrupper viste, at medlemsstaterne var interesserede i emnet, men man nåede ikke til enighed, hovedsagelig af tidsmæssige grunde. På Rådets møde (retlige og indre anliggender) den 30. november - 1. december 2000 udvekslede ministrene synspunkter vedrørende dette spørgsmål.
- 4.5. Under forberedelsen af forslaget blev FN's Flygtningehøjkommissariat og en række ikke-statslige organisationer hørt for at sondere deres holdninger. Disse høringer, resultaterne af seminaret i Paris og Rådets drøftelser af det franske formandskabs udkast til Rådets konklusioner har givet Kommissionen et solidt overblik over spørgsmålet om fastboende udlændinges retsstilling.

5. FORMÅLET MED FORSLAGET OG OVERBLIK OVER DE HERI INDEHOLDTE BESTEMMELSER

- 5.1. Som det understreges i meddelelsen om indvandringspolitik i EU²⁰, "er det af afgørende betydning at sørge for, at samfundet er velvilligt indstillet, og at erkende, at integration er en proces, som går i begge retninger, og som kræver tilpasning fra såvel indvandrerens som værtslandets side. Den Europæiske Union er i kraft af selve sin beskaffenhed et pluralistisk samfund, som er beriget af mange forskellige kulturelle og sociale traditioner, som i fremtiden vil blive endnu mere mangfoldige. Der skal derfor næres respekt for kulturelle og sociale forskelle, men også for vore grundlæggende fælles principper og værdier: respekt for menneskerettighederne og den menneskelige værdighed, forståelse for værdien af pluralisme og erkendelsen af,

¹⁸ EFT C 337 af 7.11.1997, s. 9.

¹⁹ Mødeprotokol for mødet den 10. februar 1999, PE 276.722.

²⁰ KOM(2000) 757 endelig af 22.11.00.

at medlemskab af et samfund er baseret på en række rettigheder, men samtidig også er forbundet med en række pligter for alle dets medlemmer, hvad enten der er tale om statsborgere eller migranter. Ligebehandling med hensyn til arbejdsvilkår og adgang til tjenester sammen med indrømmelsen af borgerlige og politiske rettigheder over for migranter, som i længere tid har opholdt sig i en medlemsstat, er samtidig forbundet med sådanne pligter og fremmer integrationen".

- 5.2. For at sikre, at tredjelandstatsborgere behandles retfærdigt og virkelig integreres, således som Det Europæiske Råd i Tammerfors havde slået til lyd for, mener Kommissionen, at der bør etableres en fælles status for fastboende udlændinge, så alle tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, kan opnå og være omfattet af denne status på stort set samme vilkår i samtlige medlemsstater. Kriterierne for opnåelse af denne status og de hertil knyttede rettigheder skal således fastlægges ud fra princippet om ligebehandling med unionsborgerne, i overensstemmelse med ånden i konklusionerne fra Tammerfors. For at sikre tredjelandstatsborgeres retssikkerhed er det vigtigt, at de, hvis de opfylder de fastsatte betingelser, får meddelt denne status automatisk og ikke efter medlemsstaternes skøn.
- 5.3. Denne status vil kunne opnås af alle tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt og varigt på en medlemsstats område. Kategorien omfatter personer, der er anerkendt som flygtninge i henhold til Genève-konventionen, og tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger. De eneste personkategorier, der er udelukket fra denne status, er personer, der ikke sigter mod at etablere sig varigt, f.eks. studerende og sæsonarbejdere samt personer, der er omfattet af midlertidig beskyttelse. Endelig er personer, der er omfattet af en subsidiær eller supplerende beskyttelse, ikke omfattet af forslagets anvendelsesområde, da definitionen af dette begreb ikke er harmoniseret på EU-plan.
- 5.4. Fastboende udlændinge, der opnår den her omhandlede status, har ret til ligebehandling på en række områder: adgang til lønnet arbejde og selvstændig erhvervsvirksomhed, undervisning og erhvervsuddannelse, social sikring og social bistand. De er også bedre beskyttet mod udvisning.
- 5.5. Selv om den politiske udvikling har ført til erkendelse af, at stemmeret og adgang til indfødsret har stor betydning for integrationen af fastboende tredjelandstatsborgere, indeholder EF-traktaten ikke et specifikt retsgrundlag for behandling af spørgsmålet. Fællesskabsretten blander sig kun i stemmeretten, når det drejer sig om unionsborgeres ret til at deltage i kommunalvalg og valg til Europa-Parlamentet. Adgangen til indfødsret er et spørgsmål, der udelukkende henhører under medlemsstaternes kompetence. Nærværende forslag behandler derfor ikke disse to aspekter, selv om Det Europæiske Råd i Tammerfors støttede "målsætningen om, at tredjelandstatsborgere, som i lang tid har opholdt sig lovligt i en medlemsstat, skal have mulighed for at opnå statsborgerret i denne medlemsstat"²¹.
- 5.6. Kommissionen mener også, at det er en forudsætning for fuldstændig integration, at fastboende udlændinge har ret til at opholde sig i de andre medlemsstater, og at øjeblikket derfor er kommet til at gennemføre EF-traktatens artikel 63, stk. 4. Der kan nemlig ikke etableres et virkeligt område med frihed, sikkerhed og retfærdighed,

²¹ Formandskabets konklusioner, punkt 21.

hvilket jo er et af EU's grundlæggende mål, hvis man ikke tillader en vis mobilitet for tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i en EU-medlemsstat, især hvis de har opholdt sig dér i længere tid. Det skal også understreges, at det i artikel 45 i EU's charter om grundlæggende rettigheder hedder, at "fri bevægelighed og opholdsret kan i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab indrømmes tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold på en medlemsstats område".

- 5.7. Kommissionen er klar over, at det er en stor opgave, den har påtaget sig. Fællesskabsretten indeholder nemlig i sin nuværende udformning intet herom. For øjeblikket har tredjelandstatsborgere med gyldig opholdstilladelse ikke ret til ophold i en anden medlemsstat. I henhold til Schengen-bestemmelserne har de ret til - i en periode på højst tre måneder - at færdes i de medlemsstater, hvor Schengen-aftalen finder anvendelse. Den fri bevægelighed indebærer ikke ret til at tage ophold i en anden medlemsstat med henblik på studier eller arbejde. I øvrigt skal det nævnes, at forslaget om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser på tværs af grænserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere etableret i EU, ikke drejer sig om ophold, men om fri udveksling af tjenesteydelser. Hvis derfor en tredjelandstatsborger ønsker at etablere sig i en anden medlemsstat, skal han igennem samtlige de procedurer, der gælder for førstegangsvandrende, og har ikke mulighed for at opnå en gunstigere behandling, selv om han er fastboende udlænding i en anden medlemsstat.
- 5.8. Denne situation er udtryk for forskelsbehandling i forhold til unionsborgerne, der i medfør af traktaten og den gældende fællesskabsret er omfattet af retten til fri bevægelighed for personer. Desuden opfylder den ikke længere kravene på et arbejdsmarked, som er inde i en kraftig udvikling, der kræver øget smidighed og fleksibilitet. Udviklingen på EU's arbejdsmarked har ført til mangel på arbejdskraft inden for visse økonomiske sektorer. En fastboende tredjelandstatsborger kan være villig til at flytte til et andet land enten for at udnytte sin faglige kompetence i en anden medlemsstat, eller for at slippe ud af arbejdsløsheden i den medlemsstat, hvor han opholder sig. Fastboende udlændinges mobilitet kan derfor bidrage til en bedre udnyttelse af den arbejdskraft, der findes i de forskellige medlemsstater. På et tidspunkt, hvor flere medlemsstater deltager i den internationale konkurrence om at tiltrække specialister, navnlig på IT-området, vil muligheden for at opnå status som fastboende udlænding i en medlemsstat og dermed for at kunne opholde sig i alle EU-medlemsstater, gøre det mere attraktivt at etablere sig fast i EU.
- 5.9. Den her omhandlede status som fastboende udlænding er et vigtigt instrument, når det drejer sig om at sikre integrationen af personer, der ønsker at etablere sig fast i EU. Nærværende direktivforslag gør i høj grad erhvervelsen af status som fastboende udlænding afhængig af, at vedkommende har opholdt sig lovligt og vedvarende i en medlemsstat. Forankringen i en medlemsstat betragtes som en forudsætning for, at en person kan erhverve den i direktivet omhandlede status, der sikrer ligebehandling med den pågældende medlemsstats statsborgere på en lang række økonomiske og sociale områder, og som også giver mulighed for at opholde sig i andre EU-medlemsstater. Det er rigtigt, at der findes kategorier af tredjelandstatsborgere, f.eks. forskere, sportsfolk og kunstnere, der ganske vist ikke ønsker at etablere sig fast, men som gerne vil kunne færdes frit i EU's medlemsstater. At sikre deres mobilitet er en opgave, som EU også må være i stand til at løse, hvis det skal kunne konkurrere internationalt og tiltrække sådanne personer. Det skal i den forbindelse understreges, at nærværende instrument kun er et første skridt hen imod

gennemførelsen af EF-traktatens artikel 63, stk. 4. Denne artikel kan også anvendes som retsgrundlag for andre specifikke instrumenter til sikring af mobiliteten for tredjelandsstatsborgere, der ikke ønsker at etablere sig fast. I sine forslag om opholdstilladelse for tredjelandsstatsborgere med henblik på lønnet arbejde eller selvstændig erhvervsvirksomhed, studier eller erhvervsuddannelse samt aktiviteter uden gevinst for øje vil Kommissionen om nødvendigt sørge for, at der bliver mulighed for en passende mobilitet mellem EU's medlemsstater.

6. VALGET AF RETSGRUNDLAG

- 6.1. Valget af retsgrundlag er i overensstemmelse med de ændringer, der blev indført i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab ved Amsterdam-traktaten, som trådte i kraft den 1. maj 1999. I EF-traktatens artikel 63, stk. 3, litra a), fastsættes det, at Rådet vedtager foranstaltninger vedrørende: "betingelser for indrejse og ophold og standarder for procedurer for medlemsstaternes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelser, bl.a. med henblik på familiesammenføring". I artikel 63, stk. 4, fastsættes det, at Rådet også vedtager "foranstaltninger til definition af de rettigheder og betingelser, hvorefter tredjelandsstatsborgere, som har lovligt ophold i en medlemsstat, kan opholde sig i andre medlemsstater".
- 6.2. Disse bestemmelser udgør retsgrundlaget for nærværende forslag, der fastlægger betingelserne for, at tredjelandsstatsborgere, der opholder sig på en medlemsstats område, kan opnå status som fastboende udlænding, og betingelserne for, at en person med status som fastboende udlænding har ret til ophold i andre medlemsstater.
- 6.3. Direktivforslaget skal vedtages efter proceduren i traktatens artikel 67. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen eller på initiativ af en medlemsstat og efter høring af Europa-Parlamentet. EF-traktatens afsnit IV finder ikke anvendelse på Det Forenede Kongerige og Irland, medmindre disse stater træffer anden afgørelse efter bestemmelserne i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der som bilag er knyttet til traktaterne. Afsnit IV kan, i medfør af protokollen om Danmarks stilling, heller ikke finde anvendelse på Danmark.

7. SUBSIDIARITET OG PROPORCIONALITET

- 7.1. Indføjelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab af det ny afsnit IV om visum-, asyl- og indvandringspolitik og andre politikker vedrørende personers fri bevægelighed har givet Det Europæiske Fællesskab nye beføjelser på disse områder. Disse beføjelser skal udøves i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 5, dvs. hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor, på grund af den påtænkte handlingens omfang eller virkninger, bedre kan gennemføres på fællesskabsplan. Direktivforslaget opfylder disse kriterier.
- 7.2. Subsidiaritet:

Det ene mål, der søges virkeliggjort med dette initiativ, er at give tredjelandsstatsborgere, der i længere tid har opholdt sig på en medlemsstats område, en nærmere defineret status, efter kriterier, der er fælles for alle medlemsstater. Dette er

nødvendigt i forbindelse med oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der nemlig indebærer vedtagelse af fælles regler på indvandringsområdet. Fastsættelsen af fælles kriterier kan kun ske på fællesskabsplan. Det andet mål er at fastsætte de betingelser, hvorunder sådanne personer kan udøve deres ret til ophold i en anden medlemsstat. Skal en sådan opholdsret have reel betydning, må der fastsættes fælles regler for samtlige medlemsstater. Sådanne regler kan kun fastsættes på fællesskabsplan.

7.3. Proportionalitet:

Fællesskabets handling skal være den simplest mulige, der sikrer virkeliggørelsen af forslagets målsætning og effektiv gennemførelse heraf. Derfor er direktivet valgt som retligt instrument. Direktivet indebærer nemlig, at der fastlægges nogle grundlæggende principper, mens medlemsstaterne, hvortil direktivet er rettet, selv kan bestemme, på hvilken måde og med hvilke midler de vil gennemføre principperne i deres nationale lovgivning under hensyn til den nationale kontekst. Direktivforslaget nøjes med at fastsætte betingelserne for opnåelse af den status som fastboende udlænding, der får virkning på EU-plan, idet den giver indehaveren ret til at opholde sig på de andre medlemsstaters område. Derimod er det op til medlemsstaterne at beslutte, om de vil fastsætte gunstigere betingelser for opnåelse af en permanent status, der imidlertid kun har virkning på nationalt plan.

BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Direktivet har et dobbelt formål: det tager på den ene side sigte på at tilnærme medlemsstaternes lovgivning og praksis, når det drejer sig om at indrømme tredjelandstatsborgere med lovligt ophold status som fastboende udlænding. De fleste af medlemsstaterne har ganske vist en eller anden form for status som fastboende eller permanent bosiddende, men betingelserne for at opnå denne status varierer fra den ene medlemsstat til den anden. Tilnærmelsen af de nationale lovgivninger vil betyde, at alle tredjelandstatsborgere kan opnå status som fastboende udlænding på ensartede betingelser, uanset hvilken af EU's medlemsstater, de opholder sig i.

Direktivet tager på den anden side sigte på at gennemføre EF-traktatens artikel 63, stk. 4, dvs. på at fastlægge de betingelser, hvorunder tredjelandstatsborgere, der har status som fastboende udlænding i henhold til direktivet, kan opholde sig i en anden EU-medlemsstat end den, der i første omgang har indrømmet dem denne status.

Artikel 2

Denne artikel indeholder definitioner på de forskellige begreber, der anvendes i forslagets bestemmelser.

- (a) Begrebet "tredjelandstatsborger" defineres negativt som enhver person, der ikke er unionsborger således som defineret i EF-traktaten. Begrebet omfatter både personer, der er statsborgere i et tredjeland, og statsløse, som omhandlet i New York-konventionen af 28. september 1954.

- (b) Begrebet "fastboende udlænding" betegner en tredjelandstatsborger, som en medlemsstat har indrømmet den status, der er omhandlet i forslaget til direktiv.
- (c) Begrebet "første medlemsstat" betegner den medlemsstat, der har indrømmet en tredjelandstatsborger status som fastboende udlænding.
- (d) Begrebet "anden medlemsstat" betegner en medlemsstat, der ikke har indrømmet den pågældende tredjelandstatsborger status som fastboende udlænding, men på hvis område tredjelandstatsborgeren opholder sig i henhold til dette direktiv.
- (e) For at sikre overensstemmelse mellem teksterne svarer definitionen af en tredjelandstatsborgers "familiemedlemmer" til artikel 4 og artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv om ret til familiesammenføring²². Hvad specielt angår ugifte partnere, betragtes de som familiemedlemmer, hvis de har et varigt forhold til tredjelandstatsborgeren, forudsat at lovgivningen i den pågældende medlemsstat sidestiller ikke-gifte par med gifte par.
- (f) Begrebet "flygtning" dækker tredjelandstatsborgere, der har opnået status som flygtning i henhold til Genève-konventionen af 1951, samt tredjelandstatsborgere, der har opnået en sådan status på grundlag af medlemsstaternes forfatningsmæssige bestemmelser, som det f.eks. er tilfældet i Frankrig (forfatningsmæssigt asyl for "frihedskæmper") og i Tyskland (flygtninge anerkendt i henhold til artikel 161 i forfatningen).
- (g) "EF-opholdstilladelse for fastboende udlænding" attesterer denne status.

Artikel 3

1. I stk. 1 gives der en bred definition af anvendelsesområdet for direktivforslaget. Forslaget må betegnes som horisontalt. Det gælder alle tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, uanset begrundelsen for, at de i første omgang fik tilladelse til indrejse. Anvendelsesområdet omfatter således tredjelandstatsborgere, der har fået tilladelse til indrejse med henblik på lønnet eller selvstændig beskæftigelse, som led i familiesammenføring, med henblik på at udøve aktiviteter uden gevinst for øje samt personer, der har fået tilladelse til indrejse som ikke-erhvervsaktive. Direktivforslaget dækker også tredjelandstatsborgere, der er født på en medlemsstats område og opholder sig dér, men som ikke har opnået statsborgerskab i den pågældende medlemsstat. Desuden dækker forslaget personer, der er anerkendt som flygtninge i henhold til Genève-konventionen, men forslaget behandler ikke spørgsmålet om overførsel af beskyttelsen i de tilfælde, hvor den pågældende udnytter retten til ophold i en anden medlemsstat. Endelig dækker forslaget retsstillingen for tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til unionsborgere.
2. I stk. 2 er der anført en fuldstændig liste over undtagelser fra denne horisontale fremgangsmåde.
 - (a) Personer, der er omfattet af en midlertidig beskyttelse, er udelukket fra forslagens anvendelsesområde. Kommissionen har fremlagt forslag til et direktiv om midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer. Den

²² EFT L [KOM(2000) 624 endelig af 10.10.2000].

foreslår heri, at den midlertidige beskyttelse højst kan vare to år²³. Udelukkelsen af personer, der nyder godt af denne form for international beskyttelse, begrundes med, at deres ophold må betragtes som midlertidigt.

- (b) Personer, der er omfattet af en eller anden form for supplerende eller subsidiær beskyttelse, er udelukket fra forslaget's anvendelsesområde. Det forhold, at der ikke på fællesskabsplan findes en harmoniseret definition af begrebet subsidiær beskyttelse, gør det nemlig vanskeligt at behandle denne persongruppe inden for rammerne af nærværende forslag. Kommissionen mener dog, at sådanne personer, hvis ophold jo er lovligt, bør kunne opnå status som fastboende udlænding, hvis de opfylder betingelserne herfor. I konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 understreges det, at "[anerkendelse af flygtningestatus] bør også suppleres med foranstaltninger vedrørende subsidiære former for beskyttelse, som giver enhver person, der har behov for en sådan beskyttelse, en passende status". Kommissionen agter i 2001 at fremlægge et forslag om subsidiær beskyttelse, der eventuelt også vil komme til at omhandle denne personkategoris muligheder for at opnå status som fastboende udlænding.
 - (c) Forslaget dækker ikke asylansøgers muligheder for at opnå status som fastboende udlænding, da det er usikkert, hvilket resultat behandlingen af deres asylansøgning fører til.
 - (d) Studerende og personer under erhvervsuddannelse får tilladelse til indrejse og ophold for en midlertidig periode og vender i princippet tilbage til deres hjemland efter endt uddannelse. Denne kategori af personer vil normalt ikke etablere sig og udelukkes derfor fra direktivets anvendelsesområde. Et tilsvarende ræsonnement gælder for "au pair"-personer og sæsonarbejdere, hvis ophold også er tidsbegrænset og ofte af kort varighed. Udelukket fra forslaget's anvendelsesområde er endelig tredjelandstatsborgere, der af deres virksomhed udstationeres for at yde tjenesteydelser over grænserne, og tredjelandstatsborgere, der tager ophold i en medlemsstat med henblik på dér at yde en tjenesteydelse over grænserne. Også i disse tilfælde er det opholdets korte varighed, der er det afgørende: sådanne personer vil normalt ikke etablere sig i den medlemsstat, hvor de opholder sig midlertidigt.
 - (e) Den sidste kategori af tredjelandstatsborgere, der ikke henhører under forslaget's anvendelsesområde, omfatter personer, hvis retsstilling er dækket af internationale aftaler om personale ved ambassader, konsulater og internationale organisationer.
3. Familiemedlemmer til unionsborgere, der har udnyttet deres ret til fri bevægelighed, vedbliver med at være fuldt ud omfattet af Fællesskabets ret til fri bevægelighed for personer, således også, når denne indeholder bestemmelser, der er gunstigere for dem. Men selv om de i kraft af fællesskabsrettens bestemmelser om ret til fri bevægelighed for personer har fået ret til fast ophold i værtsmedlemsstaten, kan de stadig være omfattet af de rettigheder, som nærværende direktiv giver fastboende udlændinge, på lige fod med andre tredjelandstatsborgere.

²³ KOM(2000) 303 endelig, EFT C 311 E af 31.10.2000.

Dette er nødvendigt for at give dem mulighed for individuelt at udnytte deres ret til ophold i en anden medlemsstat.

4. Samtidig med, at Det Europæiske Fællesskab forsøger at tilnærme reglerne om fastboende udlændinges retsstilling, agter det at respektere sine internationale forpligtelser og de dermed forbundne aftaler, det være sig fællesskabsaftaler eller blandede aftaler.
- (a) Direktivforslaget begrænser ikke anvendelsen af gunstigere bestemmelser, der måtte gælde i henhold til fællesskabsaftaler eller blandede aftaler, der er indgået eller vil blive indgået med tredjelande, og som regulerer retsstillingen for statsborgere fra de pågældende tredjelande. Denne undtagelse gælder, såfremt de pågældende bestemmelser er relevante i forhold til indholdet af direktivforslaget; den gælder for aftaler, beslutninger truffet i medfør af aftalerne og den tilsvarende retspraksis. Selv om disse aftaler ikke direkte regulerer spørgsmålet om adgangen til status som fastboende udlænding, kan de indeholde bestemmelser om tredjelandstatsborgeres rettigheder, og disse berøres ikke af direktivforslaget, hvis de er gunstigere for de pågældende.

Det drejer sig om:

- aftalen om oprettelse af det europæiske økonomiske samarbejdsområde fra 1992²⁴, der indebærer, at alle fællesskabsrettens regler om fri bevægelighed for personer udvides til også at gælde statsborgerne i EØS-medlemsstaterne Norge, Island og Liechtenstein og disses familiemedlemmer
 - associeringsaftalen med Tyrkiet fra 1962²⁵
 - Europaftalerne med ansøgerlandene i Central- og Østeuropa
 - Euro-Middelhavs-associeringsaftalerne med Marokko og Tunesien.
- (b) Direktivforslaget begrænser heller ikke anvendelsen af gunstigere bestemmelser, som gælder i henhold til tre internationale instrumenter, der er vedtaget i Europarådets regi, og som finder anvendelse på vandrende arbejdstagere, der er statsborgere i Europarådets medlemslande.
- (c) Endelig begrænser forslaget ikke forpligtelsen til at anvende "non-refoulement"-princippet, der er fastsat i artikel 33 i Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling, eller de forpligtelser, der følger af artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder undertegnet i Rom den 4. november 1959, der beskytter enhver person mod udvisning til et land, hvor den pågældende risikerer at blive udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

²⁴ EFT L 1 af 3.1.1994, s. 3.

²⁵ EFT L 217 af 29.12.1964.

Artikel 4

Inden for de kategorier af tredjelandsstatsborgere, der hører ind under forslagens anvendelsesområde, findes personer, der betragtes som værende af forskellig race eller etnisk oprindelse, religion, overbevisning, køn, seksuel orientering eller alder. Denne bestemmelse forpligter medlemsstaterne til, under gennemførelsen af samtlige forpligtelser i direktivet, at sørge for overholdelse af princippet om ikke-forskelsbehandling. Den er i overensstemmelse med artikel 21 i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

Kapitel II

Status som fastboende udlænding i en medlemsstat

Artikel 5

1. Den første betingelse, der skal være opfyldt, for at en person kan opnå status som fastboende udlænding, vedrører opholdets varighed. Dette kriterium gør det muligt at vurdere stabiliteten i personens ophold på den pågældende medlemsstats område. Kravet er sat til 5 år. Opholdet skal have været lovligt og uafbrudt. I bestemmelsen fastsættes ikke en nedre aldersgrænse for, hvornår børn kan opnå status som fastboende udlænding. Denne aldersgrænse fastsættes i den nationale lovgivning og svarer til den alder, hvor medlemsstaten udsteder den første opholdstilladelse til børn.
2. Forslagets anvendelsesområde er bredt. Det indebærer, at der ikke tages hensyn til grundene til, at personen i sin tid fik tilladelse til indrejse, men udelukkende ses på grundene til, at den pågældende - på det tidspunkt, hvor vedkommende opfylder kriteriet vedrørende opholdets varighed - opholder sig lovligt på en medlemsstats område. En person, der oprindeligt har fået indrejsetilladelse af en bestemt grund, kan lovligt ændre status og opholde sig af en anden grund. En tredjelandsstatsborger, der f.eks. har fået opholdstilladelse for at kunne studere, kan ændre status og basere sin opholdsret på sit arbejde eller på sin status som familiemedlem. Den pågældende skal derfor nøjagtigt angive de opholdsperioder, der kan medregnes.
 - (a) De perioder, hvori en person har opholdt sig på en medlemsstats område som asylansøger eller som person omfattet af midlertidig beskyttelse, medregnes kun, hvis den pågældende senere bliver anerkendt som flygtning. I så fald har afgørelsen til gengæld tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor den pågældende indrejste i den medlemsstat, der har anerkendt vedkommende som flygtning.
 - (b) Opholdsperioder, hvor en studerende gennem postgraduate studier forbereder en doktorafhandling, kan medregnes, men ikke fuldt ud, idet formålet med studier i princippet ikke er at etablere sig endeligt i en medlemsstat. Hvis den studerende ændrer status, kan han - ved beregning af varigheden af det ophold, der kvalificerer til status som fastboende udlænding - få godskrevet halvdelen af denne studieperiode. Studerende, der gennem postgraduate studier forbereder en doktorafhandling, bør derimod ikke underkastes denne regel. De bør have mulighed for at opnå status som fastboende udlænding efter fem års ophold. Man bør nemlig fremme integrationen i samfundet og på arbejdsmarkedet af sådanne højt kvalificerede personer.

3. I artikel 5, stk. 1, knæsættes princippet om uafbrudt ophold som garanti for stabiliteten i personens ophold i landet. Kriteriet skal dog anvendes med en vis smidighed for at tage hensyn til de begivenheder, der kan indtræffe i en persons liv, og som kan få vedkommende til at forlade den pågældende medlemsstat, uden at det rækker ved stabiliteten i personens ophold i landet. Derfor betragtes visse fraværperioder ikke som en afbrydelse af opholdsperioden. Det drejer sig om fraværperioder på under 6 på hinanden følgende måneder og fravær af vigtige eller alvorlige grunde. Heriblandt er udstationering af arbejdsmæssige grunde medtaget for at fremme fuldførelsen af det indre marked, så virksomheder kan indsætte deres personale uden for en medlemsstat. Det bør kunne ske, uden at de ansatte stilles dårligere ved beregningen af varigheden af deres ophold. I betragtning af målsætningen om et europæisk forskningsområde, som Kommissionen opstillede i sin meddelelse af 18. januar 2000²⁶, og som blev vedtaget af Det Europæiske Råd i Lissabon den 23. og 24. marts 2000²⁷, bør forskningsperioder tilbragt i en anden medlemsstat ikke stille de pågældende forskere dårligere og hindre dem i at opnå status som fastboende udlænding. Endelig vedrører den her omhandlede bestemmelse, set i sammenhæng med forslaget kapitel III, også fravær knyttet til udnyttelsen af opholdsretten eller retten til fri bevægelighed for personer i en medlemsstat. Bestemmelsen vedrører familiemedlemmer, der endnu ikke har opnået status som fastboende udlænding, og som, sammen med en person med denne status eller en unionsborger, bosætter sig i en anden medlemsstat. Et sådant ophold i en anden medlemsstat bør ikke fratage dem muligheden for at opnå status som fastboende udlænding.
4. Familiemedlemmer til en unionsborger bør ikke stilles dårligere, hvis de ledsager unionsborgeren til et tredjeland, forudsat at følgende to betingelser er opfyldt: a) at de mindst har opholdt sig i perioder på to år i den pågældende medlemsstat, og b) at de vender tilbage til denne medlemsstat inden 3 år. Hvis disse betingelser er opfyldt, medregnes perioderne på to år ved beregningen af varigheden af det ophold, der kræves for at opnå status som fastboende udlænding.

Artikel 6

1. Ud over kravet om lovligt ophold i en uafbrudt periode skal medlemsstaterne kræve bevis for, at tredjelandsstatsborgeren er i stand til at forsørge sig selv og de familiemedlemmer, som han har forsørgerpligt over for, uanset om familiemedlemmerne har mulighed for at opnå status som fastboende udlænding samtidig med ham selv eller ej. Formålet er at undgå, at personen eller familiemedlemmerne falder medlemsstatens sociale system til byrde efter opnåelsen af status som fastboende udlænding. Men kriterierne for vurdering heraf er nøje fastsat for ikke at undergrave muligheden for at opnå den her omhandlede status og for at tilnærme betingelserne i samtlige medlemsstater til hinanden. Tredjelandsstatsborgeren skal således ved indgivelsen af sin ansøgning bevise, at han råder over:
 - (a) stabile og tilstrækkelige midler. De krævede midler må ikke overstige den mindsteindkomst, der garanteres af staten. Hvis landets sociale lovgivning ikke indeholder bestemmelser om denne form for social bistand, kan de krævede midler ikke overstige den minimale alderspension, der betales af staten. Før der meddeles status som fastboende udlænding skal det vurderes, om der er tale om

²⁶ KOM(2000) 6 endelig.

²⁷ Formandskabets konklusioner, punkt 12.

stabile midler, idet der ses på arten og regelmæssigheden af den pågældende persons indtægter.

- (b) en sygeforsikring, der dækker alle risici.

Den fremtidige fastboende udlænding skal også bevise, at han råder over midler og en sygeforsikring for de familiemedlemmer, som han har forsørgerpligt over for, hvad enten disse opnår status som fastboende udlænding samtidig med ham selv, eller endnu ikke opfylder betingelserne for at opnå denne status.

2. Visse personkategorier er fritaget fra betingelserne vedrørende midler og sygeforsikring på grund af deres særlige situation:
 - (a) Flygtninge skal, på grund af de særlige omstændigheder, der har tvunget dem til at flygte fra deres land, og som forhindrer dem i at vende tilbage dertil, ikke opfylde sådanne økonomiske kriterier.
 - (b) Tredjelandssstatsborgere, der er født på en medlemsstats område, kan opnå denne status efter at have opholdt sig i fem år i medlemsstaten, uden at skulle bevise, at de råder over tilstrækkelige midler.

Artikel 7

Medlemsstaterne kan nægte at meddele en person status som fastboende udlænding under påberåbelse af hensynet til den offentlige orden og sikkerhed. Der gælder her en række kriterier, der ligner nogle af kriterierne i direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed²⁸.

Artikel 8

Denne bestemmelse fastlægger den administrative procedure, der gælder for opnåelse af status som fastboende udlænding. Proceduren afspejler det forhold, at meddelelsen af denne status sker automatisk, hvis de fastsatte kriterier er opfyldt. Administrationen råder således ikke over nogen skønsbeføjelse.

1. Denne status kan kun meddeles efter ansøgning fra den pågældende. Denne indgiver sin ansøgning, når han mener, at han opfylder betingelserne. Sammen med ansøgningen indgiver han den dokumentation, der er nødvendig for at fastslå, om betingelserne vedrørende opholdets varighed og rådigheden over tilstrækkelige midler samt sygeforsikring virkelig er opfyldt (f.eks. opholdstilladelse, begrundelse for fraværperioder og oplysning om disses varighed, hvis de overstiger de fastsatte grænser, attestering af midler og sygeforsikring).
2. For at give tredjelandssstatsborgeren den fornødne retssikkerhed har de nationale myndigheder en frist på 6 måneder til at behandle ansøgningen på baggrund af den forelagte dokumentation. Hvis ansøgningen ikke er ledsaget af den fornødne dokumentation, meddeler myndighederne den pågældende dette og suspenderer fristen på 6 måneder, indtil de fornødne bilag er forelagt.

²⁸ EFT 56 af 4.4.1964, s. 850.

3. Hvis betingelserne er opfyldt, skal medlemsstaterne automatisk meddele status som fastboende udlænding. Denne status er permanent og kan derfor ikke inddrages undtagen i de tilfælde, der udtrykkeligt er opregnet i artikel 10.

Artikel 9

1. Disse bestemmelser regulerer udstedelsen af "EF-opholdstilladelse for fastboende udlænding", der attesterer den meddelte status. Opholdstilladelsen gælder i 10 år og fornyes automatisk. Fornyelsen har udelukkende til formål at ajourføre den fastboende udlændings personlige data (adresse, nyere fotografi), idet fornyelsen under ingen omstændigheder kan give anledning til fornyet gennemgang af de betingelser, der førte til meddelelse af status som fastboende udlænding. Fornyelsen sker automatisk.
2. Opholdstilladelser for fastboende udlændinge udfærdiges i alle medlemsstater efter den standardmodel, der er fastsat i Rådets forordning om en standardopholdstilladelse for fastboende udlændinge. Der skal herpå være anført "fastboende udlænding - EF", så indehaveren øjeblikkeligt kan identificeres som fastboende udlænding i den medlemsstat, hvor vedkommende har ophold, eller når vedkommende udnytter retten til ophold i de andre medlemsstater.
3. Opholdstilladelsen skal være gratis eller udstedes mod samme gebyr, som statsborgere betaler for udstedelse af pas.

Artikel 10

1. Status som fastboende udlænding bør give indehaveren den størst mulige retlige sikkerhed. De grunde, der kan føre til inddragelse af denne status, er alle udtrykkelig nævnt.
 - (a) Fravær på under to år medfører ikke inddragelse af status som fastboende udlænding. Denne smidighed giver den pågældende mulighed for at rejse mellem sit hjemland og opholdsmedlemsstaten. Der er mulighed for undtagelser af samme grunde som anført i artikel 7, og dette kan give mulighed for fravær af længere varighed.
 - (b) Hvis det kan bevises, at status som fastboende udlænding er opnået ved svig, kan denne status inddrages; det er nemlig nødvendigt at give medlemsstaterne denne mulighed for at bekæmpe svig.
 - (c) Som fastsat i forslagets artikel 27 medfører opnåelse af status som fastboende udlænding i en medlemsstat, at den pågældende opgiver denne status i den medlemsstat, der i første omgang meddelte denne status. Det vil nemlig ikke være hensigtsmæssigt, at en tredjelandstatsborger har flere forskellige former for status samtidig.
 - (d) Udvisning sker kun, hvis der foreligger meget alvorlige grunde, som omhandlet i artikel 13, og medfører derfor inddragelse af status som fastboende udlænding.
2. Da forslagets kapitel III omhandler retten til ophold i en anden medlemsstat, kan fravær i forbindelse med udnyttelse af denne opholdsret ikke medføre inddragelse af status som fastboende udlænding, så længe den pågældende ikke har opnået denne status i den anden medlemsstat, dvs. i en overgangsperiode på fem år som omhandlet i artikel 23.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at selv fravær på over to år ikke medfører inddragelse af status som fastboende udlænding. Denne bestemmelse afspejler ønsket om at give fastboende udlændinge mulighed for at spille en aktiv rolle i deres hjemland uden at sætte deres erhvervede rettigheder i værtsmedlemsstaten over styr. Bestemmelsen giver også medlemsstaterne mulighed for at tage højde for de tilfælde, hvor pensionerede fastboende udlændinge, efter at have arbejdet hele deres liv i en medlemsstat, ønsker at vende tilbage til deres hjemland.
4. Da den her omhandlede status er permanent, betyder opholdstilladelsens udløb på ingen måde, at den pågældende mister sin status som fastboende udlænding.
5. Under visse omstændigheder kan det være berettiget at inddrage en persons status som fastboende udlænding, uden at det medfører udvisning af den pågældende. Det drejer sig om (a) tilfælde af svig eller for langt fravær, der medfører inddragelse af den her omhandlede status, men ikke gør det berettiget at udvise vedkommende, og (b) tilfælde, hvor det vedtages at udvise den pågældende, da han udgør en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, men hvor udvisningen ikke kan gennemføres på grund af særlige omstændigheder - f.eks. den pågældendes sundhedstilstand. I disse tilfælde bør en medlemsstat, der ikke kan udvise en person, ikke lade vedkommende forblive i en gråzone, uden retsstilling, men give ham en anden opholdstilladelse, der giver ham mulighed for at opholde sig lovligt på medlemsstatens område, uden dog at give ham de rettigheder, der er knyttet til status som fastboende udlænding.

Artikel 11

1. I alle procedurernes faser, fra ansøgning til eventuel inddragelse, skal den pågældende på behørig måde holdes informeret, så han kan forsvare sine rettigheder. Negative beslutninger skal derfor meddeles skriftligt og begrundes. De skal også angive de ankemuligheder, der findes, og de gældende tidsfrister.
2. En beslutning om afvisning af en ansøgning kan under ingen omstændigheder være permanent, og så længe personen opholder sig på medlemsstatens område, skal vedkommende have mulighed for på ny at ansøge om den her omhandlede status. Denne mulighed er især relevant, når ansøgningen om status som fastboende udlænding er blevet afvist med den begrundelse, at den pågældende person ikke råder over stabile og tilstrækkelige midler på ansøgningstidspunktet. Muligheden for fornyet ansøgning vil formodentlig begrænse antallet af anker over negative beslutninger.
3. Da opnåelsen af denne status er automatisk for personer, der opfylder de kriterier, som er anført i direktivforslaget, skal de have mulighed for at anke negative beslutninger til domstolene, selv om de allerede har haft andre ankemuligheder. Der er ligeledes mulighed for at anke beslutninger om ikke at forny de pågældendes status, nemlig i de tilfælde, hvor de nationale myndigheder, under særlige omstændigheder, overtræder reglen om, at fornyelsen er automatisk og ikke kan nægtes.

Artikel 12

1. Denne artikel afspejler det, som stats- og regeringscheferne gav udtryk for i punkt 21 i konklusionerne af Det Europæiske Råd i Tammerfors, nemlig anvendelsen af princippet om ikke-forskelsbehandling i forhold til unionsborgere på en række områder:
 - (a) Betingelserne for adgang til lønnet arbejde eller selvstændig erhvervsvirksomhed må ikke længere underkastes restriktioner eller krav om arbejdstilladelse. Den fastboende udlænding har ret til at skifte arbejdsgiver eller fag, at gå fra lønnet arbejde til selvstændig virksomhed, uden nogen form for restriktioner. Men i lighed med, hvad der gælder for unionsborgere, har vedkommende ikke adgang til stillinger, der indebærer deltagelse i udøvelsen af offentlige forvaltningsopgaver. På samme måde må der for så vidt angår arbejdsvilkår ikke ske forskelsbehandling mellem statsborgere og fastboende udlændinge. Dette område vedrører både lønvilkår, sikkerhed i jobbet, arbejdstider, ugentlige fridage, arbejdsmiljønormer og ferie.
 - (b) Fastboende udlændinge har adgang til undervisning og erhvervsuddannelse på samme vilkår, som gælder for statsborgere. Indskrivningsgebyrer ved skoler og universiteter kan ikke være højere for fastboende udlændinge, og disse har adgang til stipendier. Erhvervsuddannelse omfatter i denne sammenhæng både erhvervsorientering på alle niveauer, videreuddannelse og omskoling samt opnåelse af erhvervs erfaring.
 - (c) Fastboende udlændinge skal kunne få deres eksamensbeviser godkendt på samme vilkår som unionsborgere. Det indebærer også, at værtsmedlemsstaten har pligt til at tage hensyn til samtlige eksamensbeviser og andre kvalifikationsbeviser, herunder også sådanne, som er erhvervet uden for EU, som dokumenter den pågældende persons kvalifikationer og praktiske erfaring, idet den sammenligner de kompetencer, som kvalifikationsbeviserne og den praktiske erfaring attesterer, med den viden og de kvalifikationer, der kræves i den nationale lovgivning (Sag C 238/98, Hocsmán).
 - (d) Fastboende udlændinge skal kunne være omfattet af den samme sociale beskyttelse som statsborgere. Begrebet dækker såvel de forskellige sociale ydelser (familietillæg, alderspension m.m.) som sygesikring og arbejdsløshedsunderstøttelse.
 - (e) Fastboende udlændinge skal have adgang til alle former for social bistand, som staten yder sine statsborgere. Dette begreb dækker navnlig statens ydelse af bistandshjælp, folkepension og gratis lægehjælp.
 - (f) Med sociale fordele sigtes der i denne bestemmelse til de økonomiske eller kulturelle goder, der i medlemsstaterne ydes af offentlige myndigheder eller private organisationer. Dette svarer til den definition, Domstolen har givet som led i sin retspraksis vedrørende anvendelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68²⁹. Det drejer sig f.eks. om særlig gunstig behandling i forbindelse med offentlig transport, nedsatte billetpriser til kulturelle eller andre arrangementer og subventionerede måltider for børn af familier med beskeden

²⁹ EFT L 257 af 19.10.1968, s. 2.

husstandsindkomst. Eller der kan være tale om de skattefordele, som staten indrømmer i form af skattefradrag. Hvis statsborgere har ret til sådanne fradrag, skal fastboende udlændinge også have det.

- (g) Der må ikke diskrimineres mod fastboende udlændinge i forbindelse med adgang til goder og tjenesteydelser, herunder adgang til offentlig- eller privatejede boliger.
 - (h) Fastboende udlændinge kan udnytte deres ret til foreningsfrihed, herunder frit valg af fagforening, på samme betingelser som statsborgere. De må ikke pålægges yderligere restriktioner. En fastboende udlænding kan også vælges til repræsentant for en fagforening eller anden organisation.
 - (i) Endelig må der ikke pålægges en fastboende udlænding andre restriktioner i forbindelse med adgangen til medlemsstatens område end dem, der gælder for statsborgere, f.eks. forbud mod adgang til militære områder.
2. Artiklen giver medlemsstaterne mulighed for at indføre ligebehandling mellem fastboende udlændinge og statsborgere på andre områder end dem, der er nævnt i stk. 1. Denne bestemmelse berører ikke de forpligtelser, der følger af andre internationale instrumenter.

Artikel 13

1. Fastboende udlændinge bør nyde godt af øget beskyttelse mod udvisning. Ved fastsættelse af bestemmelserne herom tages der udgangspunkt i den gældende fællesskabslovgivning om fri bevægelighed for unionsborgere. Definitionen af truslen mod den offentlige orden eller sikkerhed er hentet fra EF-Domstolens retspraksis (dom af 27. oktober 1977, sag 30/77, Bouchereau³⁰); vurderingen heraf er nøje reguleret og bør udelukkende baseres på den pågældendes personlige adfærd.
2. Bestemmelsen om, hvorledes man skal vurdere, hvor alvorlig en persons adfærd er, er ligeledes hentet fra Domstolens retspraksis (dom af 18. maj 1982, forenede sager 115 og 116/81, Adoui og Cornuaille³¹).
3. Disse regler om, hvornår man kan påberåbe sig hensynet til den offentlige orden og sikkerhed, er i overensstemmelse med direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed³².
4. Når der er grundlag for udvisning, skal medlemsstaten imidlertid tage hensyn til en række forhold for at kunne vurdere, om følgerne heraf for den pågældende person og hans familie står i et rimeligt forhold til den overtrædelse, den pågældende har begået. De forhold, som medlemsstaten skal tage hensyn til i sin vurdering, er hentet fra den retspraksis, der er skabt af Den Europæiske Domstol for Menneskerettigheder for så vidt angår anvendelse af artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom

³⁰ Sml. 1977, s. 1999, punkt 35.

³¹ Sml. 1982, s. 1665, punkt 8.

³² EFT 56 af 4.4.1964, s. 850/64.

den 4. november 1950³³. Det drejer sig om opholdets varighed og vedkommendes alder, idet følgerne for en mindreårig eller en ældre ikke kan sammenlignes med de konsekvenser, udvisning har for andre persongrupper. Og endelig skal staten og i sidste instans domstolene vurdere udvisningens konsekvenser for familielivet og vedkommendes tilknytning til det oprindelsesland, som han risikerer at blive udvist til.

5. En fastboende udlænding bør være omfattet af den størst mulige retlige beskyttelse mod en afgørelse med så alvorlige konsekvenser. Personen bør derfor have adgang til at få sin sag prøvet ved domstolene. Medlemsstaterne bør fastsætte, at denne form for klage kan have opsættende virkning, enten automatisk eller hvis dommeren under sagen og efter anmodning fra den pågældende træffer afgørelse herom.
6. For at sikre reel klageadgang bør den fastboende udlænding, i overensstemmelse med artikel 47 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, have adgang til retshjælp på samme vilkår som statsborgere i den pågældende medlemsstat.
7. Fastboende udlændinge er omfattet af en maksimal retslig sikkerhed for så vidt angår deres opholdsret, idet enhver udvisning skal være behørigt begrundet og overholde de kriterier, der er anført ovenfor. Det kan derfor ikke komme på tale at anvende hasteudvisningsprocedurer over for denne personkategori. Sådanne procedurer giver nemlig ikke mulighed for en tilstrækkelig grundig vurdering af, om der er et rimeligt forhold mellem overtrædelsens grovhed og beskyttelsen af den pågældende persons rettigheder.

Artikel 14

Det kan forekomme, at de betingelser for opnåelse af status som fastboende udlænding, der er fastsat i dette forslag, er mindre gunstige end de betingelser, der allerede gælder eller vil kunne indføres i lovgivningen i visse medlemsstater. I henhold til bestemmelserne i artikel 14 kan medlemsstaterne meddele permanent eller tidsubegrænset opholdstilladelse på gunstigere vilkår. Men en sådan opholdstilladelse har kun national virkning og vil ikke kunne anerkendes af de andre medlemsstater i modsætning til, hvad der gælder for den status som fastboende udlænding, der er omhandlet i forslagets kapitel II. En sådan status, der meddeles på gunstigere vilkår, giver ikke indehaveren opholdsret i andre medlemsstater.

Kapitel III

Opholdsret i andre medlemsstater

Artikel 15

1. I EF-traktatens artikel 63, stk. 4, fastsættes det, at Rådet vedtager foranstaltninger til definition af de rettigheder og betingelser, hvorefter tredjelandsstatsborgere, som har lovligt ophold i en medlemsstat, kan opholde sig i andre medlemsstater. I artikel 45, stk. 2, i EU's charter om grundlæggende rettigheder understreges det, at der i overensstemmelse med EF-traktaten kan indrømmes tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold på en medlemsstats område, fri bevægelighed og opholdsret. Forslagets kapitel III gennemfører artikel 63, stk. 4. I artikel 15 fastslås det princip, at en

³³ Jf. Kommissionens meddelelse om særlige foranstaltninger med hensyn til unionsborgeres rejse og ophold, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, KOM(1999) 372 endelig af 10.3.1999.

fastboende udlænding har ret til at tage ophold i en anden medlemsstat end den, der har meddelt den pågældende person status som fastboende udlænding. Det drejer sig her om ophold på over tre måneder. Direktivforslaget vedrører nemlig ikke de betingelser, der gælder for tredjelandsstatsborgeres indrejse på en medlemsstats område med henblik på at opholde sig der i en periode på under tre måneder, idet dette spørgsmål henhører under EF-traktatens artikel 62, stk. 3. Det reguleres ved de relevante bestemmelser i Schengen-aftalerne, der er blevet gældende fællesskabsret ved Rådets afgørelse af 20. maj 1999³⁴.

2. Direktivforslaget tager ikke sigte på at regulere følgende to situationer, der henhører under den fri udveksling af tjenesteydelser, idet Kommissionen på dette område allerede har forelagt to andre direktivforslag: forslaget til Rådets og Parlamentets direktiv om betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser over grænserne³⁵ og forslaget til Rådets og Parlamentets direktiv om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, der er etableret inden for EF³⁶.

Artikel 16

1. I dette stykke fastsættes de betingelser, hvorunder en fastboende udlænding kan udøve opholdsretten. Første kategori omfatter fastboende udlændinge, der udøver erhvervs-mæssig virksomhed, enten som arbejdstagere eller selvstændig erhvervsdrivende, i den anden medlemsstat. Anden kategori omfatter fastboende udlændinge, der studerer eller deltager i en erhvervsuddannelse. Endelig omfatter tredje kategori fastboende udlændinge, der - selv om de ikke udøver erhvervmæssig virksomhed - råder over tilstrækkelige midler til at kunne opholde sig i den anden medlemsstat.
2. Disse bestemmelser bygger på Domstolens retspraksis vedrørende fri bevægelighed for arbejdstagere.

Artikel 17

1. I denne artikel præciseres det, hvilke beviser der skal forelægges, for at myndighederne kan fastslå retten til ophold i en anden medlemsstat, og hvilken procedure der skal følges for at opnå opholdstilladelse i denne anden medlemsstat. Ansøgning om opholdstilladelse i den anden opholdsstat skal indgives senest tre måneder efter indreisen til denne medlemsstats område. Den skal ledsages af den nødvendige dokumentation for, at personen opfylder betingelserne for at kunne udnytte opholdsretten.
2. Stk. 2 - 4 indeholder en udtømmende liste over den dokumentation, som den anden medlemsstat kan kræve forelagt af en fastboende udlænding, der er indrejst og har ansøgt om opholdstilladelse. I alle tilfælde kan den anden medlemsstat kontrollere, at ansøgeren er i besiddelse af identitetspapirer og opholdstilladelse for fastboende udlænding.

³⁴ Rådets afgørelse om fastsættelse, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union, af retsgrundlaget for hver af de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengen-reglerne, EFT L 176 af 10.7.1999, s. 17.

³⁵ EFT C 67 af 10.3.99, s. 17; ændret forslag, EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 197.

³⁶ EFT C 67 af 10.3.99, s.12; ændret forslag, EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 187.

Den anden medlemsstat kan desuden afkræve den fastboende udlænding bevis for, at han har eller har fået tilsagn om en arbejdskontrakt. Hvis der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed, kan medlemsstaten anmode om bevis for, at den fastboende udlænding råder over de nødvendige midler til at drive sin virksomhed, samt kræve en beskrivelse af denne fremtidige virksomhed. Hvis den fastboende udlænding ønsker at udnytte sin opholdsret med henblik på at gennemføre studier eller erhvervsuddannelse, kan den anden medlemsstat anmode ham om at bevise, at han er indskrevet ved en godkendt institution, og at han råder over tilstrækkelige midler og en sygeforsikring, så han ikke kommer til at falde værtslandet til byrde. Hvis den fastboende udlænding ikke agter at udøve erhvervsmæssig virksomhed eller studere, kan den anden medlemsstat kræve dokumentation for, at han råder over tilstrækkelige midler og er dækket af en sygeforsikring.

Artikel 18

1. Retten til ophold i en anden medlemsstat vil kun have reel betydning for den fastboende udlænding, hvis de øvrige familiemedlemmer kan slå sig ned sammen med ham i den anden medlemsstat. Sådanne familiemedlemmer behøver ikke selv at have status som fastboende udlændinge, men skal i forvejen, i den første medlemsstat, have udgjort en familie sammen med den fastboende udlænding. De kan enten ledsage den fastboende udlænding ved dennes indrejse eller slutte sig til ham efter etableringen i den anden medlemsstat.
2. Samme procedure gælder, når der ansøges om opholdstilladelse i den anden medlemsstat. Det skal dokumenteres, at de pågældende har opholdt sig i den første medlemsstat som familiemedlemmer til den fastboende udlænding, der nu har udnyttet sin ret til at tage ophold i en anden medlemsstat, og at de selv - eller den fastboende udlænding for dem - råder over tilstrækkelige midler og er omfattet af en sygeforsikring.
3. Hvis familien ikke var konstitueret i den første medlemsstat, finder civilrettens bestemmelser anvendelse, dvs. at en fastboende udlænding, der udnytter sin opholdsret, har ret til familiesammenføring på de betingelser, der er fastsat i Rådets direktiv om ret til familiesammenføring.

Artikel 19

Den anden medlemsstat kan kontrollere, om hensynet til den offentlige orden og sikkerhed gør det berettiget at nægte at meddele en fastboende udlænding og/eller medlemmerne af hans familie opholdstilladelse. Ligesom i forbindelse med proceduren for opnåelse af den i artikel 7 omhandlede status er der fastsat regler for, hvad der kan tjene som begrundelse, jf. direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed³⁷.

Artikel 20

1. I dette stykke opregnes de eneste sygdomme og lignende tilstande, der kan begrunde nægtelse af indrejse ud fra hensynet til folkesundheden. Visse af dem findes i bilaget til

³⁷ EFT 56 af 4.4.1964, s. 850/64.

direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 og er stadig aktuelle. Andre er ikke længere aktuelle og er derfor udeladt.

2. Denne begrænsning viderefører bestemmelserne i direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964. Den indebærer, at en erhvervet opholdsret ikke kan anfægtes under henvisning til folkesundheden.
3. Helbredsundersøgelse forud for indrejse må kun anvendes i ganske særlige undtagelsestilfælde. Betingelsen er, at der er alvorlige tegn på, at den pågældende person lider af en af de sygdomme eller lignende tilstande, der kan begrunde nægtelse af indrejse, og at modtagerstaten afholder alle udgifter i forbindelse med undersøgelsen. Anvendelsen af sådanne undersøgelser må under ingen omstændigheder være systematisk.

Artikel 21

1. Proceduren for behandling af ansøgninger om opholdstilladelse er kalkeret over den, der i kapitel II er fastsat for ansøgning om opnåelse af status som fastboende udlænding og meddelelse af EF-opholdstilladelse for fastboende udlænding. Behandlingsfristen er nedsat til tre måneder, da det drejer sig om udnyttelse af opholdsretten, og denne må ikke hindres af for lange procedurer.
2. Hvis behandlingen af ansøgningen og den ledsagende dokumentation viser, at den fastboende udlænding opfylder betingelserne for at kunne udnytte sin opholdsret, skal den anden medlemsstat meddele ham en opholdstilladelse. Der er imidlertid ikke tale om en opholdstilladelse for fastboende udlænding. Opholdstilladelsens gyldighedsperiode fastsættes af medlemsstaterne i overensstemmelse med den normale varighed for opholdstilladelser for tredjelandstatsborgere. Varigheden kan begrænses til opholdets forventede varighed. Men der er dog tale om en opholdstilladelse, der kan fornys. Den fastboende udlænding skal meddele den stat, der har givet ham status som fastboende udlænding, at han har udnyttet sin opholdsret. Denne stat skal opretholde vedkommendes status som fastboende udlænding i hele overgangsperioden.
3. Familiemedlemmerne har, såfremt betingelserne er opfyldt, ret til en opholdstilladelse, der kan fornys, og som har samme varighed som den opholdstilladelse, der er meddelt den fastboende udlænding.
4. På samme måde som den EF-opholdstilladelse for fastboende udlænding, der er omtalt i artikel 9, er denne opholdstilladelse gratis eller udstedes mod samme gebyr som pas.

Artikel 22

I denne artikel fastsættes de proceduremæssige garantier i tilfælde af, at den anden medlemsstat afviser en ansøgning om opholdstilladelse, som en fastboende udlænding eller hans familiemedlemmer har indgivet. Afvisningen skal begrundes, så det klart fremgår, hvilke præcise grunde der har fået de nationale myndigheder til at nægte indrejse. I meddelelsen skal anføres de klagemuligheder, som den pågældende har. I alle tilfælde, hvor en ansøgning om opholdstilladelse afvises, eller hvor en opholdstilladelse ikke fornys eller inddrages, har den pågældende ret til at lade sagen prøve ved domstolene.

Artikel 23

1. En fastboende udlænding, der udnytter sin opholdsret, får ikke umiddelbart status som fastboende udlænding i den anden medlemsstat. En øjeblikkelig og fuldstændig gensidig anerkendelse af denne status forekommer ikke hensigtsmæssig, da den pågældende person endnu ikke har nogen tilknytning til den anden medlemsstat. Det er grunden til, at den fastboende udlænding bevarer sin status i den første medlemsstat, indtil han opnår samme status i den anden medlemsstat. Bestemmelsen forhindrer, at en fastboende udlænding svækker sin oprindelige situation ved at udnytte retten til ophold i en anden medlemsstat.
2. Familiemedlemmerne til en fastboende udlænding er dækket af bestemmelsen i stk. 1, hvis de selv har status som fastboende udlænding. Men det kan forekomme, at familiemedlemmerne ikke selv har status som fastboende udlænding på det tidspunkt, hvor de ledsager eller slutter sig til den fastboende udlænding. Derfor fastsættes det i stk. 2, at familiemedlemmer, der ikke har status som fastboende udlænding, bevarer deres opholdstilladelse i den første medlemsstat, indtil den udløber. Dertil kommer, at opholdet i en anden medlemsstat ikke må være til hinder for, at de opnår status som fastboende udlænding i medfør af artikel 5, stk. 3, litra c).
3. Efter samme ræsonnement vil de perioder, der er tilbragt i den anden medlemsstat, blive medregnet ved beregningen af varigheden af det ophold, der giver den pågældende mulighed for at opnå selvstændig status i forhold til referencepersonen, i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets direktiv om ret til familiesammenføring.

Artikel 24

1. Denne artikel klargør retsstillingen for en fastboende udlænding, der udnytter sin ret til ophold i en anden medlemsstat. Uanset varigheden af den opholdstilladelse, der er meddelt den fastboende udlænding, og uanset de betingelser, hvorunder han udnytter sin opholdsret, har denne person i den anden medlemsstat de samme rettigheder, som han havde i den første medlemsstat. Der er nemlig ikke tale om den traditionelle adgangsprocedure, men om udnyttelsen af en ret, der er forbeholdt personer med status som fastboende udlænding. Der er dog indført en begrænsning for så vidt angår adgangen til social bistand og stipendier, der skal dække studerendes leveomkostninger under studierne. Den fastboende udlænding må nemlig ikke blive en økonomisk byrde for den anden medlemsstat.

Bestemmelsen regulerer ikke spørgsmålet om koordinering af de sociale sikrings-systemer, der gælder for personer, der færdes inden for EU. Disse spørgsmål har Kommissionen taget op i forslaget til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 for så vidt angår dens udvidelse til at omfatte tredjelandsstatsborgere³⁸, baseret på EF-traktatens artikel 42 og 308. Koordinationen sikrer de pågældende personer ligebehandling, bevarelse af erhvervede rettigheder og ret til sammenlægning af perioder tilbragt i forskellige medlemsstater.

2. Familiemedlemmerne til en fastboende udlænding, der udnytter sin opholdsret, har adgang til de rettigheder, der er omhandlet i artikel 12 i Rådets direktiv om ret til

³⁸ EFT C 6 af 10.1.1998, s. 15.

familiesammenføring: adgang til undervisning, adgang til beskæftigelse som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, adgang til erhvervsuddannelse.

Artikel 25

1. En fastboende udlænding, der udnytter sin opholdsret, får ikke umiddelbart status som fastboende udlænding i den anden medlemsstat. I en overgangsperiode på fem år kan hans opholdstilladelse inddrages og han kan udvises, dog alene af følgende to grunde:
 - når han udgør en fare for den offentlige orden og sikkerhed. De forhold, der kan tjene som begrundelse, er defineret i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964
 - når han ikke længere opfylder betingelserne for at kunne udnytte opholdsretten, enten fordi han ikke længere udøver erhvervmæssig virksomhed, eller fordi han ikke længere råder over tilstrækkelige midler eller en sygeforsikring, og således vil kunne falde den anden medlemsstat til byrde.
2. Udvisningen kan imidlertid ikke være tidsbegrænset, og den fastboende udlænding har mulighed for senere at vende tilbage til den anden medlemsstat og indgive fornyet ansøgning med henblik på at udnytte opholdsretten.

Artikel 26

1. Spørgsmålet er, hvilket land personen skal udvises til, hvad enten det foregår frivilligt eller under tvang. For øjeblikket indeholder fællesskabslovgivningen ikke en generel bestemmelse, der indbyrdes forpligter medlemsstaterne til at tilbagetage tredjelandstatsborgere. Artikel 23 i konventionen til gennemførelse af Schengen-aftalen drejer sig udelukkende om den gensidige forpligtelse, som deltagerne i Schengen-aftalen har til at tilbagetage tredjelandstatsborgere, hvis turistvisum er udløbet. For at tage højde for de situationer, som medlemsstaterne kan komme ud for under anvendelsen af det her foreslåede direktiv, fastsættes i denne artikel princippet om tilbagetagelsespligt for den stat, der har meddelt status som fastboende udlænding, og som har meddelt familiemedlemmerne opholdstilladelse. Denne stats ansvar over for den fastboende udlænding vedvarer i hele overgangsperioden. Den samme forpligtelse gælder i forhold til familiemedlemmerne.
2. Tilbagetagelsespligten gælder, selv om den fastboende udlændings EF-opholdstilladelse er udløbet og ikke er blevet fornyet. Dette er en konsekvens af, at status som fastboende udlænding er permanent, og at EF-opholdstilladelsen kun er det materielle udtryk for denne status. Tilbagetagelsespligten gælder også, når familiemedlemmers opholdstilladelse er udløbet, hvilket svarer til den regel herom, der normalt indgår i tilbagetagelesaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande.

Artikel 27

Efter en overgangsperiode på fem år kan den fastboende udlænding, der har udnyttet sin opholdsret, anmode den anden medlemsstat om fuldt ud at anerkende ham som fastboende udlænding. Han kan således ansøge om opnåelse af status som fastboende udlænding. Der er her en nøje overensstemmelse mellem reglerne for opnåelse af denne status i den første medlemsstat og for opnåelse af samme status i den anden medlemsstat, og det samme gælder i forbindelse med proceduremæssige garantier.

Kapitel IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 28

Denne artikel er en standardklausul i fællesskabsretten og vedrører fastsættelse af sanktioner, der skal være effektive, rimelige og have afskrækkende virkning. De overlader det til medlemsstaterne at fastsætte, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er truffet til gennemførelse af direktivet.

Artikel 29

Kommissionen skal udarbejde en rapport om anvendelsen af direktivet i medlemsstaterne. Baggrunden er, at det er Kommissionen, der skal overvåge anvendelsen af de bestemmelser, institutionerne vedtager i henhold til traktaten. Den skal endvidere foreslå eventuelle ændringer.

Artikel 30

Medlemsstaterne skal gennemføre dette direktiv i national ret senest *den 31. december 2003*. De underretter Kommissionen om ændringerne af deres love og administrative bestemmelser. De indsætter en henvisning til dette direktiv, når de vedtager deres nationale bestemmelser.

Artikel 31

Denne artikel fastsætter datoen for direktivets ikrafttræden.

Artikel 32

Direktivet er udelukkende rettet til medlemsstaterne.

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV**om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 3 og 4,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet²,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Med det formål gradvis at etablere et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed fastsættes det i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, at der skal vedtages foranstaltninger, der skal sikre fri bevægelighed for personer, og dertil knyttede ledsageforanstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser, asyl og indvandring samt foranstaltninger vedrørende asyl og indvandring og beskyttelse tredjelandstatsborgeres rettigheder.
- (2) I traktatens artikel 63, punkt 3, fastsættes det, at Rådet vedtager foranstaltninger vedrørende indvandringspolitikken. I artikel 63, punkt 3, litra a), hedder det således, at Rådet vedtager foranstaltninger vedrørende betingelser for ophold og standarder for procedurer for medlemsstaternes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelser
- (3) Under sit ekstraordinære møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 erklærede Det Europæiske Råd, at tredjelandstatsborgeres retsstilling bør tilnærmes EU-borgeres retsstilling, og at en person, der har opholdt sig lovligt i en medlemsstat i en given periode, og som er i besiddelse af en tilladelse til længerevarende ophold, i den pågældende medlemsstat bør indrømmes en række ensartede rettigheder, der ligger så tæt som muligt på unionsborgernes rettigheder.
- (4) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender som fællesskabsrettens almindelige principper.

¹ EFT C

² EFT C

³ EFT C

- (5) Integrationen af tredjelandstatsborgere, der er fastboende i medlemsstaterne, er en meget vigtig faktor til fremme af den økonomiske og sociale samhørighed, som er en af Fællesskabets grundlæggende målsætninger i overensstemmelse med traktatens artikel 2 og artikel 3, stk. 1, litra k).
- (6) Hovedkriteriet for meddelelse af status som fastboende udlænding bør være varigheden af opholdet på medlemsstatens område. Opholdet skal have været lovligt og uden afbrydelse som vidnesbyrd om personens tilknytning til landet. Der skal fastsættes en vis fleksibilitet, så der kan tages hensyn til omstændigheder, der medfører, at en person midlertidigt må forlade det pågældende lands område.
- (7) For at opnå status som fastboende udlænding skal tredjelandstatsborgeren bevise, at han råder over de nødvendige midler og en sygeforsikring, så han ikke falder medlemsstaten til byrde. Kravet til størrelsen af disse midler må ikke være overdrevet og bør fastsættes på ensartet måde af alle medlemsstater. En anden betingelse for at opnå status som fastboende udlænding er, at tredjelandstatsborgeren ikke udgør en umiddelbar trussel mod den offentlige orden og indre sikkerhed.
- (8) Der bør udarbejdes et system af procedureregler for behandlingen af ansøgninger om opnåelse af status som fastboende udlænding. Procedurene skal være effektive og mulige at administrere inden for rammerne af medlemsstaternes normale administration. De skal desuden være gennemsigtige og retfærdige for således at give de pågældende en passende retssikkerhed.
- (9) Opnåelsen af status som fastboende udlænding skal attesteres ved en opholdstilladelse, hvorved den pågældende umiddelbart og let beviser sin retsstilling. Opholdstilladelsen skal samtidig opfylde en række avancerede tekniske standarder, navnlig vedrørende sikring mod forfalskning, så misbrug undgås i den medlemsstat, hvor status som fastboende udlænding er opnået, og i de medlemsstater, hvor opholdsretten udøves.
- (10) For at udgøre et virkeligt integrationsredskab i det samfund, hvor den fastboende udlænding har slået sig ned, bør denne status som fastboende udlænding sikre, at den pågældende behandles på lige fod med medlemsstatens egne borgere på en lang række økonomiske og sociale områder.
- (11) Fastboende udlændinge bør omfattes af en maksimal beskyttelse mod udvisning. Beskyttelsen bør baseres på Fællesskabets lovgivning vedrørende personers fri bevægelighed samt på de kriterier, der er fastsat i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis. Beskyttelsen mod udvisning indebærer, at de anvendte procedurer giver en reel mulighed for at klage til domstolene.
- (12) Harmoniseringen af betingelserne for at opnå status som fastboende udlænding fremmer den gensidige tillid mellem medlemsstaterne. I nogle medlemsstater udstedes permanente eller tidsbegrænsede opholdstilladelser på betingelser, der er gunstigere end fastsat ved dette direktiv. Traktaten udelukker ikke muligheden af at anvende gunstigere betingelser, men inden for rammerne af dette direktiv bør det dog fastsættes, at tilladelser, der er udstedt på gunstigere og dermed ikke-harmoniserede betingelser, ikke giver adgang til opholdsret i de andre medlemsstater.
- (13) Fastlæggelsen af de betingelser, der skal være opfyldt, for at fastboende tredjelandstatsborgere kan opholde sig i en anden medlemsstat, bidrager til den faktiske gennemførelse af det indre marked som et område, hvor alle personer er sikret

fri bevægelighed. Det kunne også i høj grad bidrage til mobiliteten på EU's arbejdsmarked.

- (14) Det bør fastsættes, at retten til ophold i en anden medlemsstat kan udnyttes til at arbejde som lønmodtager eller selvstændig, til at studere eller til at slå sig ned uden at udøve erhvervmæssig virksomhed. Familiemedlemmer bør kunne etablere sig i den anden medlemsstat sammen med den fastboende udlænding for at bevare familiens enhed og for ikke at hindre den fastboende udlændings udøvelse af opholdsretten. Opholdsretten bør udøves på samme betingelser som gælder for EU's borgere, når de udøver deres ret til fri bevægelighed.
- (15) Den medlemsstat, hvor den fastboende udlænding agter at udøve sin opholdsret, bør have mulighed for at kontrollere, at den pågældende person opfylder de betingelser, der gælder for ophold på dens område. Den bør ligeledes have mulighed for at kontrollere, at den pågældende person ikke udgør en umiddelbar risiko for den offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundheden.
- (16) Der bør etableres et system af procedureregler for behandlingen af ansøgninger om opholdstilladelse fra fastboende udlændinge i en anden medlemsstat. Procedurene skal være effektive og kunne administreres inden for rammerne af medlemsstaternes normale administration. De skal desuden være gennemsigtige og retfærdige for således at give de pågældende personer en passende retssikkerhed. De bør ikke udgøre et middel til at hindre de pågældende i at udøve deres opholdsret.
- (17) For ikke at gøre udøvelsen af opholdsretten virkningsløs, bør den fastboende udlænding i den anden medlemsstat have de samme rettigheder som i den medlemsstat, hvor han har opnået status som fastboende udlænding. Der bør fastsættes undtagelser fra dette princip for så vidt angår adgangen til social bistand for at undgå, at den pågældende bliver en byrde for den medlemsstat, hvor han udøver sin opholdsret. Han bør i den anden medlemsstat have samme rettigheder som EU's statsborgere, når de udøver deres ret til fri bevægelighed.
- (18) Det bør fastsættes, at den fastboende udlænding, efter en vis overgangsperiode, kan vælge at etablere sig endeligt i den medlemsstat, hvor han har udøvet sin opholdsret, og dér få alle rettigheder, herunder retten til sociale ydelser. Det bør af hensyn til den pågældende og til den første og anden medlemsstat endvidere fastsættes, at overgangsperioden ikke bliver urimeligt lang, og at den fastboende udlænding efter udløbet af overgangsperioden kan anmode om status som fastboende udlænding i den anden medlemsstat, hvilket samtidig bør medføre, at den pågældende mister sin status som fastboende udlænding i den medlemsstat, hvor han havde opnået denne status.
- (19) I overensstemmelse med nærheds- og subsidiaritetsprincippet, jf. EF-traktatens artikel 5, kan målet for det foreslåede tiltag, nemlig at fastlægge betingelserne for meddelelse og inddragelse af status som fastboende udlænding og de dertil knyttede rettigheder samt fastlægge betingelserne for fastboende udlændinges udøvelse af opholdsretten i de andre medlemsstater, ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang eller virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan. Dette direktiv omfatter kun det, der er nødvendigt for, at målene kan nås, og det er ikke mere vidtrækkende, end det er nødvendigt i forhold til de fastsatte mål -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Formål

Dette direktiv har til formål at fastlægge:

- a) de betingelser, hvorunder en medlemsstat meddeler tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt på deres område, status som fastboende udlænding eller inddrager denne status, og de dertil knyttede rettigheder, og
- b) de betingelser, hvorunder tredjelandstatsborgere med status som fastboende udlænding kan tage ophold i andre medlemsstater end den, der har meddelt dem denne status.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "*tredjelandstatsborger*": enhver person, der ikke er unionsborger i henhold til artikel 17, stk. 1, i traktaten
- b) "*fastboende udlænding*": enhver tredjelandstatsborger, der har opnået status som fastboende udlænding i henhold til artikel 8
- c) "*første medlemsstat*": den medlemsstat, der har meddelt en tredjelandstatsborger status som fastboende udlænding
- d) "*anden medlemsstat*": enhver anden medlemsstat end den, der først har meddelt en tredjelandstatsborger status som fastboende udlænding, og hvori denne udøver sin opholdsret
- e) "*familiemedlemmer*": den fastboende udlændings ægtefælle eller ugifte partner og mindreårige børn samt slægtninge i opstigende linje og myndige børn, over for hvem vedkommende har forsørgerpligt, såfremt de pågældende personer har fået indrejsetilladelse i den pågældende medlemsstat og opholder sig der i overensstemmelse med Rådets direktiv .../.../EF [om ret til familiesammenføring]⁴. En unionsborgers familiemedlemmer defineres ved fællesskabslovgivningen om personers fri bevægelighed i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 4

⁴ EFT L [KOM(2000) 624 endelig af 10.10.2000].

- f) "*flygtning*": enhver tredjelandstatsborger, der har status som flygtning i henhold til Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings status, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967
- g) "*EF-opholdstilladelse for fastboende udlænding*": opholdstilladelse, som medlemsstaten udsteder, når den pågældende person opnår status som fastboende udlænding.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på tredjelandstatsborgere, der:
 - (a) har tilladelse til midlertidigt ophold eller har anmodet om tilladelse til midlertidigt ophold og afventer, at der træffes afgørelse om deres status
 - (b) har tilladelse til ophold i medfør af en eller anden form for subsidiær beskyttelse i henhold til internationale forpligtelser, national lovgivning eller national praksis, eller som har anmodet om tilladelse til ophold under påberåbelse af en sådan beskyttelse og afventer, at der træffes afgørelse om deres status
 - (c) har anmodet om at blive anerkendt som flygtninge, men om hvis anmodning der endnu ikke er truffet endelig afgørelse
 - (d) har taget ophold med henblik på erhvervsuddannelse eller studier, dog ikke med henblik på en doktorafhandling, som au-pair-person eller sæsonarbejder, som lønmodtager udstationeret af en tjenesteyder som led i ydelsen af tjenesteydelser over grænserne eller som yder af tjenesteydelser over grænserne
 - (e) har en retsstilling, som er fastsat ved Wienerkonventionen af 1961 om diplomatiske forbindelser, Wienerkonventionen af 1963 om konsulære forbindelser eller konventionen af 1969 om særlige missioner eller ved Wienerkonventionen af 1975 om staters repræsentationer i deres forbindelser med internationale organisationer af universel karakter.
3. Tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed for personer, kan først opnå status som fastboende udlænding i unionsborgerens værtsstat efter at have opnået ret til permanent ophold i denne stat i henhold til lovgivningen om personers fri bevægelighed.
4. Dette direktiv begrænser ikke anvendelsen af gunstigere bestemmelser, der måtte gælde i henhold til:
 - (a) bilaterale og multilaterale aftaler mellem Fællesskabet eller Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og tredjelande på den anden side
 - (b) den europæiske bosættelseskonvention af 13. december 1955, den europæiske socialpagt af 18. oktober 1961 og den europæiske konvention om vandrende arbejdstageres juridiske status af 24. november 1977.

5. Dette direktiv begrænser ikke de forpligtelser, der følger af artikel 33 i Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, ændret ved New Yorkprotokollen af 31. januar 1967, og af artikel 3 i konventionen af 4. november 1950 om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.

Artikel 4

Bestemmelse om ikke-forskelsbehandling

Medlemsstaterne gennemfører bestemmelserne i dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af bl.a. køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske karakteristika, sprog, religion eller tro, politisk eller anden overbevisning, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formue, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.

Kapitel II

Status som fastboende udlænding i en medlemsstat

Artikel 5

Opholdets varighed

1. En medlemsstat meddeler tredjelandstatsborgere, der i fem år har opholdt sig lovligt og uden afbrydelse på dens område, status som fastboende udlænding.
2. Ved beregningen af den periode, hvori personen har haft lovligt og uafbrudt ophold som omhandlet i stk. 1, gælder følgende:
 - (a) perioder, hvori den pågældende har opholdt sig på medlemsstatens område som asylansøger eller som værende omfattet af midlertidig beskyttelse, medregnes kun, hvis tredjelandstatsborgeren er flygtning
 - (b) perioder, hvori den pågældende har opholdt sig i landet med henblik på studier medregnes kun med halvdelen. Dette gælder dog ikke for studier med henblik på en doktorafhandling.
3. Perioder, hvori personen er fraværende fra den pågældende medlemsstats område, afbryder ikke varigheden af perioden med lovligt og uafbrudt ophold som omhandlet i stk. 1, såfremt de:
 - (a) er kortere end seks på hinanden følgende måneder, eller
 - (b) skyldes opfyldelsen af militære forpligtelser, udstationering af arbejdsmæssige grunde, herunder som led i ydelsen af tjenesteydelser over grænserne, gennemførelse af studier eller forskning, alvorlig sygdom, graviditet eller barsel, eller
 - (c) skyldes ophold i en anden medlemsstat som familiemedlem til en fastboende udlænding, der udøver sin opholdsret i henhold til dette direktiv, eller som

familiemedlem til en unionsborger, der udnytter sin ret til fri bevægelighed for personer.

4. En unionsborgers familiemedlemmer, der har opholdt sig sammen med unionsborgeren i et tredjeland, men er vendt tilbage til den pågældende medlemsstat inden tre år, kan ved beregningen af den opholdsperiode, der er omhandlet i stk. 1, få godskrevet uafbrudte opholdsperioder i medlemsstaten af mindst to års varighed.

Artikel 6

Betingelser vedrørende midler og sygeforsikring

1. Medlemsstaterne kræver af tredjelandstatsborgeren bevis for, at han til sig selv og de familiemedlemmer, som han har forsørgerpligt over for, råder over:
 - (a) stabile midler svarende til det niveau, hvorunder der kan ydes social bistand i den pågældende medlemsstat. Kan denne bestemmelse ikke anvendes, betragtes midlerne som tilstrækkelige, hvis de svarer til størrelsen af den mindste alderspension, der udbetales i den pågældende medlemsstat. Midlernes stabilitet vurderes på grundlag af deres art og regelmæssighed forud for ansøgningen om opnåelse af status som fastboende udlænding.
 - (b) en sygeforsikring, der dækker alle risici i den pågældende medlemsstat.
2. Betingelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse på:
 - (a) flygtninge
 - (b) tredjelandstatsborgere, der er født på en medlemsstats område.

Artikel 7

Offentlig orden og indre sikkerhed

1. Medlemsstaterne kan nægte en person status som fastboende udlænding, hvis den pågældendes personlige optræden udgør en umiddelbar trussel mod den offentlige orden eller indre sikkerhed.
2. En strafferetlig dom kan ikke automatisk begrunde et afslag som omhandlet i stk. 1. Det kan ikke baseres på økonomiske overvejelser.

Artikel 8

Opnåelse af status som fastboende udlænding

1. For at opnå status som fastboende udlænding indgiver den pågældende tredjelandstatsborger en ansøgning til myndighederne i den medlemsstat, hvor han opholder sig. Han vedlægger dokumentation for, at han opfylder betingelserne i artikel 5 og 6.

2. Medlemsstatens myndigheder færdigbehandler ansøgningen inden for en frist på 6 måneder fra indgivelsen af ansøgningen. Hvis ansøgningen ikke er ledsaget af alle nødvendige bilag til dokumentation af, at vedkommende opfylder de betingelser, der er omhandlet i artikel 5 og 6, giver myndighederne den pågældende tredjelandsstatsborger meddelelse herom og giver ham en yderligere frist. I dette tilfælde afbrydes fristen på 6 måneder og begynder først på ny at løbe fra det tidspunkt, hvor de supplerende bilag indgives.
3. Hvis betingelserne i artikel 5 og 6 er opfyldt og den pågældende ikke udgør en trussel som omhandlet i artikel 7, meddeler medlemsstaten den pågældende tredjelandsstatsborger status som fastboende udlænding. Denne status er permanent, jf. dog bestemmelserne i artikel 10.

Artikel 9

EF-opholdstilladelse for fastboende udlænding

1. Medlemsstaterne meddeler fastboende udlændinge en EF-opholdstilladelse for fastboende udlænding. Tilladelsen er gyldig i 10 år. Ved udløbet forlænges den automatisk.
2. EF-opholdstilladelsen for fastboende udlænding kan udstedes i form af en sticker eller som et selvstændigt dokument. Den udformes efter reglerne og standardmodellen i Rådets forordning (EF) .../... [om opstilling af en standardmodel for opholdstilladelse til tredjelandsstatsborgere]⁵. Under rubrikken "form for tilladelse" anfører medlemsstaterne "fastboende udlænding - EF".
3. EF-opholdstilladelsen for fastboende udlændinge udstedes gratis eller mod et beløb, der ikke overstiger de gebyrer og afgifter, som statsborgere betaler for udstedelse af pas.

Artikel 10

Inddragelse af status som fastboende udlænding

1. Medlemsstaterne inddrager status som fastboende udlænding i følgende tilfælde:
 - (a) hvis den pågældende er fraværende fra medlemsstatens område i et tidsrum på to på hinanden følgende år. Medlemsstaterne kan fravige dette, når det drejer sig om fravær i forbindelse med opfyldelse af militære forpligtelser, udstationering af arbejdsmæssige grunde, gennemførelse af studier eller forskning, alvorlig sygdom, graviditet eller barsel
 - (b) hvis det fastslås, at status som fastboende udlænding er opnået ved svig
 - (c) hvis den pågældende opnår status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat, jf. artikel 27

⁵ EFT L

- (d) hvis den pågældende udvises efter bestemmelserne i artikel 13.
2. Fravær i forbindelse med udnyttelsen af retten til ophold i en anden medlemsstat medfører ikke inddragelse af status som fastboende udlænding.
 3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at fravær ud over to år eller af grunde, der ikke er nævnt i stk. 1, ikke medfører inddragelse af status som fastboende udlænding.
 4. Udløb af EF-opholdstilladelsen for fastboende udlænding, kan under ingen omstændigheder medføre inddragelse af status som fastboende udlænding.
 5. Medlemsstaterne udsteder en anden opholdstilladelse end EF-opholdstilladelsen for fastboende udlændinge til den pågældende, hvis:
 - (a) status som fastboende udlænding inddrages under anvendelse af stk. 1, litra a) eller b), eller
 - (b) udvisningen af en fastboende udlænding ikke kan gennemføres.

Artikel 11

Proceduremæssige garantier

1. Enhver afgørelse om at afvise en ansøgning om opnåelse af status som fastboende udlænding eller om at inddrage denne status skal begrundes. Den pågældende tredjelandstatsborger får skriftlig meddelelse om afgørelsen. I meddelelsen angives ankemulighederne og den tidsfrist herfor, ansøgeren har til rådighed.
2. Hvis ansøgningen om opnåelse af status som fastboende udlænding afvises, kan den pågældende senere, hvis udviklingen i hans situation gør det berettiget, indgive en ny ansøgning.
3. Hvis ansøgningen om opnåelse af status som fastboende udlænding afvises, hvis status inddrages, eller hvis opholdstilladelsen ikke fornyes, kan sagen prøves ved domstolene i den pågældende medlemsstat.

Artikel 12

Ligebehandling

1. En fastboende udlænding har samme rettigheder som medlemsstatens statsborgere med hensyn til følgende:
 - (a) adgang til lønnet arbejde eller selvstændig virksomhed, forudsat at arbejdet ikke - heller ikke lejlighedsvis - vedrører udøvelsen af offentlig myndighed, og ansættelses- og arbejdsvilkår, herunder regler om afskedigelse og løn
 - (b) undervisning og erhvervsuddannelse, herunder tilskud og stipendier
 - (c) anerkendelse af eksamensbeviser og andre kvalifikationsbeviser udstedt af en myndighed

- (d) social beskyttelse, herunder social sikring og sundhedspleje
 - (e) social bistand
 - (f) sociale fordele og skattefordele
 - (g) adgang til og levering af goder og tjenester, som står til rådighed for offentligheden, herunder adgang til en bolig
 - (h) foreningsfrihed og mulighed for medlemskab af arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisationer eller enhver anden organisation for udøvere af et bestemt fag, herunder de fordele, der er forbundet med denne type organisationer
 - (i) fri adgang til hele den pågældende medlemsstats område.
2. Medlemsstaterne kan udvide ligebehandlingen til at omfatte andre områder end dem, der er anført i stk. 1.

Artikel 13

Beskyttelse mod udvisning

1. Medlemsstaterne kan kun træffe afgørelse om at udvise en fastboende udlænding, hvis dennes personlige adfærd udgør en umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller indre sikkerhed og dermed skader væsentlige samfundsinteresser.
2. Denne personlige adfærd kan ikke anses for tilstrækkeligt alvorlig trussel, hvis medlemsstaten ikke over for egne statsborgere, der begår samme overtrædelse, træffer strenge forholdsregler.
3. En strafferetlig dom kan ikke i sig selv automatisk begrunde udvisning. Udvisning kan ikke begrundes i økonomiske forhold.
4. Før der træffes afgørelse om udvisning af en fastboende udlænding, skal medlemsstaterne tage hensyn til følgende forhold:
 - a) varigheden af opholdet på medlemsstatens område
 - b) den pågældendes alder
 - c) konsekvenserne for den pågældende og medlemmerne af dennes familie
 - d) tilknytningen til opholdslandet eller mangelen på tilknytning til oprindelseslandet.
5. Når der er truffet beslutning om udvisning, har den fastboende udlænding mulighed for at lade sagen prøve ved domstolene i den pågældende medlemsstat. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at dette kan have opsættende virkning.
6. Der ydes retshjælp til fastboende udlændinge, der ikke råder over tilstrækkelige midler, på samme vilkår som til statsborgere i opholdsstaten.
7. Det er forbudt at anvende hasteprocedurer ved udvisning af fastboende udlændinge.

Artikel 14

Gunstigere nationale bestemmelser

Medlemsstaterne kan udstede permanente eller tidsbegrænsede opholdstilladelser på gunstigere vilkår end fastsat i dette direktiv. Disse opholdstilladelser giver ikke adgang til opholdsret i de andre medlemsstater som omhandlet i kapitel III i dette direktiv.

Kapitel III

Opholdsret i de andre medlemsstater

Artikel 15

Princip

1. Når en fastboende udlænding udøver sin ret til at opholde sig i andre medlemsstater end den, der har meddelt ham status som fastboende udlænding, ved at opholde sig dér i en periode på over tre måneder, sker det på de betingelser, der er fastsat i dette kapitel.
2. Dette kapitel vedrører ikke en fastboende udlændings ophold på medlemsstaternes område:
 - (a) som lønmodtager udstationeret af en tjenesteyder som led i en tjenesteydelse over grænserne, eller
 - (b) som yder af tjenesteydelser over grænserne.

Artikel 16

Betingelser

1. En fastboende udlænding skal, for at kunne udøve retten til ophold i en anden medlemsstat, opfylde følgende betingelser:
 - (a) udøve erhvervsmæssig virksomhed som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende eller
 - (b) studere eller gennemgå en erhvervsuddannelse og råde over tilstrækkelige midler til ikke under opholdet at falde den anden medlemsstat til byrde, og være omfattet af en sygeforsikring, der dækker alle risici i den anden medlemsstat, eller
 - (c) råde over tilstrækkelige midler til ikke under opholdet at falde den anden medlemsstat til byrde, og være omfattet af en sygeforsikring, der dækker alle risici i den anden medlemsstat.
2. En fastboende udlænding, der udøver sin ret til ophold i en anden medlemsstat som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, bevarer sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i tilfælde af:

- (a) at han/hun bliver midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke
- (b) at han/hun er arbejdsløs og har ret til arbejdsløshedsdagpenge. I dette tilfælde bevares status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, så længe den pågældende har ret til arbejdsløshedsdagpenge
- (c) at han/hun gennemgår en erhvervsuddannelse. Status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende bevares kun, hvis der er en forbindelse mellem den tidligere erhvervsaktivitet og den pågældende uddannelse, medmindre den pågældende var ufrivilligt arbejdsløs.

Artikel 17

Kontrol med betingelserne for udøvelse af opholdsretten

1. Senest tre måneder efter sin indrejse til den anden medlemsstats område indgiver den fastboende udlænding til denne medlemsstats myndigheder en ansøgning om opholdstilladelse.
2. For at kontrollere, at betingelserne i artikel 16, stk. 1, litra a), er opfyldt, kan den anden medlemsstat anmode den pågældende om, sammen med ansøgningen om opholdstilladelse, at forelægge:
 - (a) sin opholdstilladelse for fastboende udlænding og et identitetsdokument og
 - (b) bevis for, at han har en arbejdskontrakt eller et arbejdstilsagn fra en arbejdsgiver, eller at han udøver selvstændig erhvervsvirksomhed eller råder over tilstrækkelige midler til at kunne udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, samt en detaljeret beskrivelse af denne virksomhed.
3. For at kontrollere, at betingelserne i artikel 16, stk. 1, litra b), er opfyldt, kan den anden medlemsstat anmode den pågældende om, sammen med ansøgningen om opholdstilladelse, at forelægge:
 - (a) sin opholdstilladelse for fastboende udlænding og et identitetsdokument og
 - (b) bevis for, at han/hun er indskrevet ved en godkendt uddannelsesinstitution med henblik på gennemførelse af studier eller erhvervsuddannelse
 - (c) bevis for, at han/hun råder over tilstrækkelige midler og er dækket af en sygeforsikring, der dækker alle risici i den anden medlemsstat.
4. For at kontrollere, at betingelserne i artikel 16, stk. 1, litra c), er opfyldt, kan den anden medlemsstat anmode den pågældende om, sammen med ansøgningen om opholdstilladelse, at forelægge:
 - (a) sin opholdstilladelse for fastboende udlænding og et identitetsdokument og
 - (b) bevis for, at han/hun råder over tilstrækkelige midler og er dækket af en sygeforsikring, der dækker alle risici i den anden medlemsstat.

Artikel 18

Familiemedlemmer

1. Medlemmerne af familien, således som denne var sammensat allerede i den første medlemsstat, har ret til at ledsage eller slutte sig til den fastboende udlænding, der har udnyttet sin opholdsret i den anden medlemsstat. Senest tre måneder efter deres indrejse på den anden medlemsstats område skal familiemedlemmerne indgive ansøgning om opholdstilladelse til denne medlemsstats myndigheder.
2. Den anden medlemsstat kan anmode et familiemedlem til en fastboende udlænding om sammen med ansøgningen om opholdstilladelse at forelægge:
 - (a) sin opholdstilladelse for fastboende udlænding eller anden form for opholdstilladelse samt et identitetsdokument og
 - (b) bevis for, at han/hun har opholdt sig som familiemedlem til en fastboende udlænding i den første medlemsstat, og
 - (c) bevis for, at han/hun råder over tilstrækkelige midler og er dækket af en sygeforsikring, der dækker alle risici i den anden medlemsstat, eller at den fastboende udlænding råder over sådanne midler eller er dækket på dennes vegne.
3. Hvis familien ikke var samlet i den første medlemsstat, finder bestemmelserne i direktiv.../.../EF [om ret til familiesammenføring anvendelse]⁶.

Artikel 19

Offentlig orden og indre sikkerhed

1. Medlemsstaterne kan nægte en fastboende udlænding eller medlemmerne af hans familie opholdstilladelse, hvis den pågældendes personlige adfærd udgør en umiddelbar trussel mod den offentlige orden eller indre sikkerhed.
2. En strafferetlig dom kan ikke automatisk begrunde et afslag som omhandlet i stk. 1. Det kan ikke baseres på økonomiske overvejelser.

Artikel 20

Folkesundhed

1. De eneste sygdomme og lignende tilstande, der kan begrunde nægtelse af indrejse eller ophold på en medlemsstats område, er de karantænepligtige sygdomme, der er omhandlet i Verdenssundhedsorganisationens sundhedsforskrift nr. 2 af 25. maj 1951, samt andre smitsomme infektions- eller parasitsygdomme i det omfang, der i værtslandet er truffet beskyttelsesforanstaltninger imod dem af hensyn til landets egne borgere. Medlemsstaterne kan ikke indføre nye, mere restriktive bestemmelser eller en ny eller mere restriktiv praksis.

⁶ EFT L

2. Sygdomme eller lignende tilstande, der viser sig efter meddelelsen af den første opholdstilladelse, kan ikke begrunde, at fornyelse af opholdstilladelsen nægtes, eller begrunde udvisning.
3. En medlemsstat kan lade personer, der er omfattet af dette direktiv, underkaste en gratis helbredsundersøgelse for at få fastslået, at de ikke lider af de sygdomme, der nævnes i stk. 1. Anvendelsen af sådanne helbredsundersøgelser må ikke være systematisk.

Artikel 21

Behandling af ansøgninger om og meddelelse af opholdstilladelse

1. De nationale myndigheder færdigbehandler ansøgningen inden for en frist på tre måneder efter ansøgningens indgivelse. Hvis ansøgningen ikke er ledsaget af den dokumentation, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, 3 og 4, og i artikel 18, stk. 2, giver de nationale myndigheder den pågældende tredjelandsstatsborger meddelelse herom og giver ham en yderligere frist. I så fald afbrydes fristen på tre måneder, og den begynder først på ny at løbe fra det tidspunkt, hvor de supplerende bilag indgives.
2. Hvis betingelserne i artikel 16 og artikel 18, stk. 1, er opfyldt, meddeler den anden medlemsstat den fastboende udlænding en opholdstilladelse, der kan fornyes, jf. dog bestemmelserne om offentlig orden, indre sikkerhed og folkesundhed som omhandlet i artikel 19 og 20. Opholdstilladelsen er gyldig i en periode svarende til opholdets forventede varighed. Den fastboende udlænding underretter den medlemsstat, der har meddelt ham/hende status som fastboende udlænding, herom.
3. Den anden medlemsstat meddeler familiemedlemmerne til den fastboende udlænding en opholdstilladelse, der kan fornyes, og som har samme gyldighedsperiode som den opholdstilladelse, den har meddelt den fastboende udlænding.
4. Opholdstilladelsen meddeles gratis eller mod betaling af et beløb, der ikke overstiger de gebyrer og afgifter, der kræves af egne statsborgere i forbindelse med udstedelse af pas.

Artikel 22

Proceduremæssige garantier

1. Enhver afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse skal begrundes. Der gives den pågældende tredjelandsstatsborger skriftlig meddelelse om afgørelsen. Samtidig oplyses om ankemuligheder og tidsfristen herfor.
2. Hvis en ansøgning om opholdstilladelse afvises, eller hvis opholdstilladelsen ikke fornyes eller inddrages, kan sagen prøves ved domstolene i den pågældende medlemsstat.

Artikel 23

Bevarelse af status som fastboende udlænding i den første medlemsstat

1. En fastboende udlænding, der udnytter sin opholdsret i en anden medlemsstat, bevarer sin status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, indtil han har opnået denne status i den anden medlemsstat.

2. Personer, som ikke selv har status som fastboende udlændinge, men er familiemedlemmer til en fastboende udlænding, der udnytter sin opholdsret, bevarer den opholdstilladelse, de fik meddelt i den første medlemsstat, indtil den udløber.
3. Hvis familiemedlemmerne endnu ikke har opnået selvstændig opholdstilladelse som omhandlet i artikel 13 i direktiv .../.../EF [om ret til familiesammenføring], vil lovligt ophold i den anden medlemsstat blive godskrevet i den første medlemsstat i forbindelse med meddelelse af selvstændig opholdstilladelse.

Artikel 24

Rettigheder i den anden medlemsstat

1. Så snart en fastboende udlænding får meddelt opholdstilladelse i den anden medlemsstat i henhold til artikel 21, nyder den pågældende i denne medlemsstat de rettigheder, der er nævnt i artikel 12, med undtagelse af retten til social bistand og studiestipendier.
2. Så snart familiemedlemmerne til en fastboende udlænding får meddelt opholdstilladelse i den anden medlemsstat i henhold til artikel 21, nyder de pågældende i denne medlemsstat de rettigheder, der er nævnt i artikel 12, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv .../.../EF [om ret til familiesammenføring]⁷.

Artikel 25

Inddragelse af opholdstilladelsen

1. I en overgangsperiode på fem år kan den anden medlemsstat træffe afgørelse om udvisning af en fastboende udlænding og/eller dennes familiemedlemmer:
 - (a) ud fra hensynet til den offentlige orden og indre sikkerhed, som omhandlet i artikel 19
 - (b) når betingelserne i artikel 16 og 18 ikke længere er opfyldt.
2. Afgørelser om udvisning kan ikke omfatte et permanent opholdsforbud.

Artikel 26

Tilbagetagelsespligt

1. I tilfælde af, at den anden medlemsstat inddrager opholdstilladelsen, tilbagetager den første medlemsstat øjeblikkeligt den fastboende udlænding og hans familiemedlemmer.
2. Tilbagetagelsespligten efter stk. 1 gælder også, selv om:
 - (a) EF-opholdstilladelsen for fastboende udlænding er udløbet
 - (b) familiemedlemmernes opholdstilladelse er udløbet.

⁷ EFT L

Artikel 27

Opnåelse af status som fastboende udlænding i den anden medlemsstat

1. En fastboende udlænding, der har udnyttet sin opholdsret på en anden medlemsstats område og haft lovligt ophold dér i fem år, kan ansøge myndighederne i denne medlemsstat om at opnå status som fastboende udlænding.
2. Den anden medlemsstat meddeler den fastboende udlænding den status, der er omhandlet i artikel 8, forudsat at bestemmelserne i artikel 6 og 7 er opfyldt. Den anden medlemsstat underretter den første medlemsstat herom, og denne inddrager den pågældende persons status.
3. Med hensyn til indgivelse og behandling af ansøgningen om opnåelse af status som fastboende udlænding i den anden medlemsstat gælder den procedure, der er fastsat i artikel 8. Meddelelse af opholdstilladelse sker efter bestemmelserne i artikel 9. I tilfælde af afvisning af ansøgningen gælder de proceduremæssige garantier, der er fastsat i artikel 11.

Kapitel IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 28

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af nationale bestemmelser, som er indført til gennemførelse af dette direktiv, og træffer enhver nødvendig foranstaltning for at sikre gennemførelsen af disse. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser senest på den dato, der omhandles i artikel 30, og enhver senere ændring af disse hurtigst muligt.

Artikel 29

Aflæggelse af beretning

Senest den 31. december 2005 aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

Artikel 30

Gennemførelse i national lov

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2003. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal enten indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 31

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 32

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

*På Rådets vegne
Formand*